

Atatürk'ün ruhu — Sana, benim ölüm bile yeter!

000121

EMNİYET SANDIĞI'nın

30/Aralık/1952

Keşidesi için PARA yatırmadınızsa, en yakın şubemize giderek, en az 150 liralık bir hesap açtırmakta acele ediniz.

75,000

Lira tutarında yılın en zengin ikramiye keşidesi

YEŞİLKÖY'de güzel ve kıymetli bir

VİLLÂ

Ve çeşitli para ikramiyeleri

Her 150 liraya ayrı bir kur'a numarası ve ilir.

Tafsilât GİŞELERİMİZDE

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Ahmet Koçer

Basıldığı yer: AKA Matbaası

İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

Bekârlarda

Cinsi Hayat

Yazan:

Dr: Maurice Chickedel

Türkçeye çeviren:

Semih Yazıcıoğlu

Bu Kitap

AYDABİR

Mecmuasını ilâvesi olarak Aydabir okuyucularına parasız dağıtılacaktır aybaşında çıkıyor

000122

Akbaba

Perşembe günleri çıkar. Siyasî mizah gazetesi

Sahibi: Yusuf ziya ORTAÇ

★★

30 Ekim 1952 Perşembe ★ Cilt 2, Sayı: 33 ★ Adres: AKBABA, Nuruosmaniye Caddesi, Numara 57. — İSTANBUL
Telefon: 21649

BİZE GÖRE:

İKİ FRANSA!

Fransa, bakmış ki Türkiyede kültürel itibarını kaybediyor, düşünmüş, taşınmış ve seçme Fransız güzellerine, seçme Fransız terzilerinin elbiselerini giydirip Türkiyeye bir moda kafilesi göndermeğe karar vermiş.

Demek, bugünkü Fransanın nazarında, kültür, güzel kızla güzel fistandan ibaret!

İşte, Fransaya kültür itibarını kaybettiren bu külüstür anlayıştır!

İnsan, bu anlayışla, yalnız komşu ve dost memleketlerdeki fikir ve sanat itibarını değil, kendi memleketinde, kendi vatandaşları gözündeki itibarını bile kaybeder.

Fransa ne sanıyor? Çölde, mavi boncukla zencî avlar gibi, Türkiyede boyalı dudak ve ipek tuvaletle gönül mü avlıyacak?

Biz eski Fransayı, Parisli Midinette'lerin baygın tebessümlerinde sevmemiştik. İstanbulun kalbini bir Sarah Bernhardt alıp götürmüştü.

Tevfik Fikret'in diliyle söyliyelim: Galatasaray mektebinin «Garba açılmış penceresinden» biz, yalnız Fransayı seyretmiştik: Molière'ler, Racine,ler, Hugo'lar ve Durkheim'lerle Bergson'lar Fransasını!

Bize eski Fransayı sevdirenler bunlar ve Pierre Loti ile Claude Farrère gibi, insanlıkları sanatlarından üstün, büyük ve sahici dostlardı.

Yıllar var ki, kulaklarımız Fransadan öyle vefalı sesler duymuyor.

Şimdi kulağımıza gelen sesler, ya Türkiye Başbakanından «Osmanlı Nazırı» diye bahseden cehaletin kara sesidir, yahut da Üniversitelerimizin duvarlarına çarpıp dökülen «genç komünistler» in kızıl sesi!

İhtiyar Fransa yanılıyor: Bir milleti bir millete, fikir ve sanat adamlarının kalemleri ısındırır. Terzi ve şapkacıların makaslariyle model kızların gamzeleri değil!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

□

Bir demeç

İstanbulu gezen Londra belediye başkanı, dün, gazetemize şu demeçte bulunmuştur:

— Yollarınızı gördüm: yürümekteki maharetinize hayran oldum. Otomobillerinize bindim: Şoförlerinizin cakasına bayıldım. Tramvaylarınızı seyrettim (çünkü imkân bulup giremedim) hem ara balarınızın alış kabiliyetine, hem yolcularınızın biniş muvaffakıyetine şaştım. Balıkpazarını gezdim, gıda maddelerini inceledim, sütlerinizi tattım, sularınıza baktım ve yaşama kudretinize parmak ısırdım!.. Böyle dayanıklı bir müttefike malik olmakla cidden iftihar ederiz!

Edebiyat Haberleri:

Yahya Kemal'in son şiiri

Cumhuriyet Gazetesi, 21 Ekim tarihli salı günkü sayısında, büyük şairimiz. C.H.P. eski estetik müşaviri Yahya Kemal'in son şiirini neş retti.

Şiirin adı: Uçuş!

Önce, üstadı, isminden dolayı

tebrik ederiz: Malûm ya, asrımız «Uçak asrı» dır. Yakın bir istikbalde her şey kanatlanacak, her şey uçacak. İnsanlar bile...

Onun için, sayın Beyatlı'nın bu son eserini, Türk şiiri için yeni bir adım, ileri bir merhale sayıyoruz.

Gerçi, Ali Emirî merhum, bu terakkî hamlesinde Yahya Kemal'den evvel davranmış ve «Tayyareye gazel» yazmış ise de, üstadımızınki, bir uçak seferinden ziyade bir ruh seferidir!

Uçuş!.. Aziz şairimizin, yüz elli kiloluk muhteşem vücudu ile tepenizde uçtuğunu bir hayal ediniz... O ne heybetli manzaradır yarabbi !...

Bize sorarsanız, bu kelimeyi bulmak bile başlı başına bir hünerdir, bir ibda'dır. İnsan, yalnız bu serlevhanın altına imzasını atarak, edebiyat tarihinde ebediyete kavuşabilir!

Üstadımızı bir kere daha hayranlıkla selâmladıktan sonra, asıl şiire geçiyoruz:

Uçmakta, konmadan, kıyısız bir denizde rûh;
Benzer mi böyle bir kuşa tufan içinde Nûh?

Hani, meşhur Ermeni şairi Bedros Zeki gibi, hayretle elimizi dizimize vurup: :

— Bu ne kıyak lâftır ahbar!..

Diye bağırmaktan kendimizi güç tuttuk!

Hele şu «rûh» ile «Nûh» kafiyesine bakınız. Mısraların sonunda guguklu saat gibi ne güzel ötüyor:

— Rûh!.. Nûh!..

Üstadımız, bu nefis beyitlerinde kafiyelerini seçerlerken, bilhassa halk dilindeki:

Ey ruhumun rûhu,
Bilir misin Hazret-i Nûhu!

Tekerlemesinden ilham alarak folklora yeni bir kıymet vermişlerdir.

Son mısra, bize, daha ziyade siyasî hissini verdi :

Hür gökte hür denizde uçar hürr ufuklara,

Ne dersiniz, hele sonundaki şed deli «r» siyle bu «hürr ufuklar» miting nutuklarından kopmuş bir cümleye benzemiyor mu?

AKBABA

HAMASÎ RESİMLER SERGİSİ:

Dün .... Bugün!...

000123

Bu Hafta Çinayetler, aşk ve demokrasi

Vapurda iki yaşlı adam konuşuyordu. Birisinin dimdik duruşuna, pembe yüzünün keskin çizgilerine ve azimli ifadesine, ellerinin balta gibi havayı kesen sert hareketlerine bakılırsa, emekli bir general olduğuna hükmedilebilirdi. Öteki, sessiz, dinliyordu. Ben de kulak kabarttım.

Keskin zat diyordu ki:

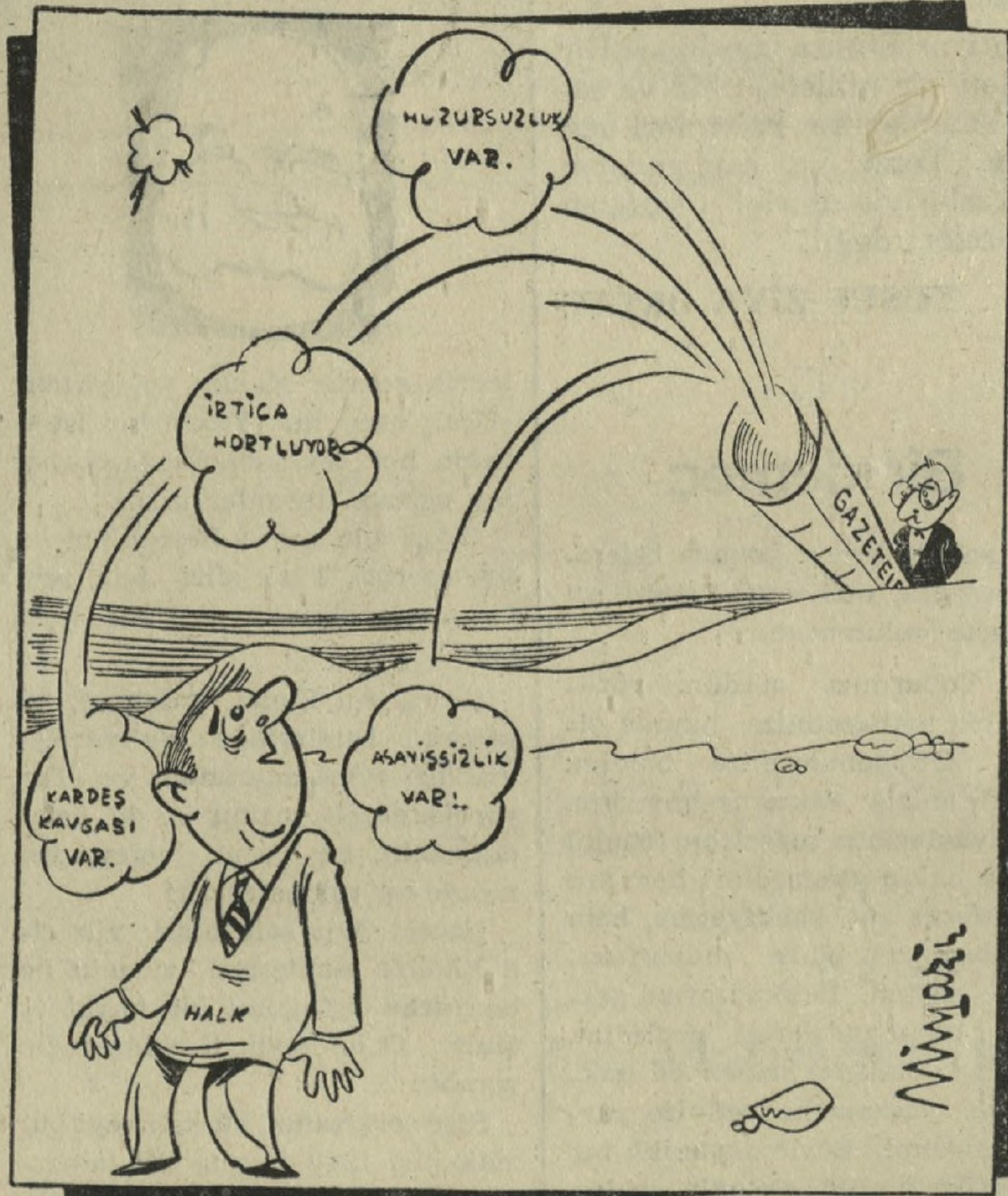
— Bize hürriyet yaramaz. Biz meşrutiyeti görmüş insanlarız, biliriz. O zaman da böyle cinayetler arttıydı. Ben Türklüğümle iftihar ederim ama atalar sözünü de unutmam. Türke beylik vermişler, evvelâ babasını öldürmüş. Bize hürriyet verilince böyle olur işte.

Ben bu sözleri duyunca düşünceye daldım. Şimdi bütün aksaklıkların suçunu demokrasiye yüklemek modası var: Herif kaynanasını dörde bölmüş, sebebi demokrasi. Kadın kocasını dövmüş, kız sevgilisine kaçmış, kuyuda bir ceset bulunmuş, sebebi demokrasi. Yakında «kör olası demokrasi. dişim ağrıyor» diyenlere de rastlıyacağız.

Eskiden bu memlekette cinayet olmaz mıydı? Benim elime 1926 tarihli bir Akşam gazetesi geçti. Orada fıkra muharriri cinayetlerin çoğalmasından endişe ediyor, bilhassa kadınların adam öldürmesine mâna vermekte güçlük çektiğini itiraf ediyordu. Benim bildiğim, otuz sene denberi, temmuz, Ağustos aylarında cinayetler artar. Sonra azalır ve kış aylarında âdeta hiç öldürme vak'ası olmaz. Demokrasi olmadığı zaman da böyledir, olduğu zaman da. Dünyada ve Türkiyede cinayet yeni bir icat değildir. İnsanlar hedeflerine kanlı yollardan gitmeği çoktan keşfetmişlerdir. Sıcak mevsimlerde insanın tepesine kan çabuk çıktığı için, öfkesi de sonuna kadar gidiyor. Soğuk kanlılık, soğuk mevsimlere mahsus bir mizaç. Cehennem sıcaklarında kanımızı da buz dolabına koyup soğutmak mümkün olmuyor. Dikkat ediniz, adam öldürmeseniz bile, en şiddetli kavgalarınız temmuz ve Ağustos aylarına rastlar. Fakat cinayetlerin sebebi güneş de değildir. Dünyadan haberi olmıyan o koca man ateş parçasının ne günahı var? Demokrasiye de, gökyüzüne de bahane bulmıyalım. İnsanın en büyük düşmanı insandır.

Oldum olası bu böyledir ama, şimdiki cinayetlerin şekillerinde ve işleme tarzlarında bir takım yenilikler var. Ben bu yaşıma geldim, dinamitle adam öldürüldüğünü duymadım. Başka memleketlerde, siyasî cinayetlerde bomba kullanılır, fakat aşk yüzünden makineli tüfek, alev saçan tabanca, sahra topu kullanıldığını hiç işitmedim.

Allaha şükür, bizde siyasî cinayetler yok gibidir. Partiler arasındaki husumetlerin en kaba şekli, biraz sertçe yanak okşamaktan veya hafifçe yaralamaktan ibaret kalıyor. Fakat aşk yüzünden, profesyonel cani olmıyanlar bile, dört, beş kişiyi birden temizlemeğe kadar varıyorlar. Şimdi dinamit de işe karıştı. Azılı âşıklar için kötü bir örnek.

Halk — Boşuna zahmet... Bütün bunları, cebimdeki 15 kuruşu vurmak için attığınızı biliyorum!...

İstatistiklere bakılırsa, Türkiyede cinayetlerin çoğu aşk yüzündendir. Demek ki biz seversek fena seviyoruz. Aşk bizi kudurtuyor. Buna karşı, kuduz aşısı cinsinden bir ilâç keşfedilinciye kadar, birbirimizi sevmekten vazgeçsek iyi olacak.

Hafif sevgilere diyecek yok. Onlar zararsız. Ufak tefek kavgalarla geçiştiriliyor. Fakat büyük sevgiler tehlikeli. Âşıklardan biri bana anlattı. Sevgilisine şöyle demiş:

— Benimle evlenmezsen seni öldürürüm. Evlenir de benden soğursan seni yine öldürürüm.. Bana ihanet edersen seni tabiî öldürürüm. Fakat ihanet etmez de sadece kıskandırırsan, yine öldürürüm.

Ben sordum:

— Kız ne dedi?

— «İşte, dedi, senin beni sevdiğine şimdi inanıyorum.»

Bu hesapça, aşkın delili bıçaktır. Eskiden âşıklar bir güzele vurulurlardı, şimdi onu vuruyorlar. Aradaki farkın demokrasi ile ne alâkası var? Âşıklar ne Demokrat partiden, ne de Halk partisindendirler. Onlar aşk partisindendirler ve bizde partilerin en azılısı da budur!

CIZ

HAFTANIN PANORAMASI

Besleme Parti

Evlerimizden, en az yirmi beş yıl evvel çıkan bir kelime vardır: Besleme!.. Bu, aylıksız, boğaz tokluğuna çalışan hizmetçinin adı idi. Şimdi, ne gezer. Değil yalnız besleme ile, hattâ giydirip kuşatma ile, maaşlama ve bahşişleme ile bile güç bulunuyor..

Fakat, aile lûgatinden silinen besleme, bir kaç zamandır politika lûgatimizde yaşamıya başladı. Şimdi, muhalif gazeteler, iktidar basınına bu ismi veriyor.

Dün, Ulus gazetesinde tekrar bu kelime ile karşılaştım: (İktidar, besleme muhalefet partisi istiyor) muş...

Haaa, beslemenin gözü açıldı galiba: Zamane hizmetçileri gibi kapı değiştiriyor artık!.

Fakat, bu «Besleme parti» ne demektir?. Başkası tarafından beslenen mi?. Öyleyse, bu mânada C. H. P. den iyisi bulunamaz: Malûm ya, kurulduğu gündenberi, hükûmetin tahsisat-ı mestûresiyle beslenmiştir!

MÜLK SAHİPLERİ

Ev sahipleri, Kadıköy Süreyya Paşa sinemasında toplanmışlar ve şu tüyler ürpertici kararı vermişler:

Eğer hükûmet, kiraları serbest bırakmazsa, Birleşmiş Milletler İnsan Haklarını Koruma Cemiyetine baş vuracaklarmış!

Korkunç!.. Hattâ iğrenç!..

Demek para hırsı, insanları, kendi hükûmetini yabancı bir kuruma jurnal ettirecek kadar zorlu!..

Yalnız, bu bayların unuttuğu iki şey var: Bu kanunun, kendi bünyesine göre o memleketlerde de olduğu, bir... İnsan hakkının, hiç olmazsa ev sahipleri kadar kiracıların da hakkı olduğu, iki!.

000124

— İçim sıkılıyor be...
— E, ne duruyorsun? Git birini bıçakla!..

Sarhoşları kusturmak!

Cumhuriyet dostumuz üşenmemiş, sarhoşları kusturmanın kanuna uygun olup olmadığını hukukçulara sorup duruyor. Verilen cevapların hemen hepsi, âdeta, sarhoşların birer müdafaası. Aşağı yukarı şöyle diyorlar:

— Valinin sarhoşları kusturmağa hakkı yoktur. Bu hareket ayyaşlara dayak atmakla müsavidir. Kanun hiç bir idare âmirine böyle bir hak tanımaz.

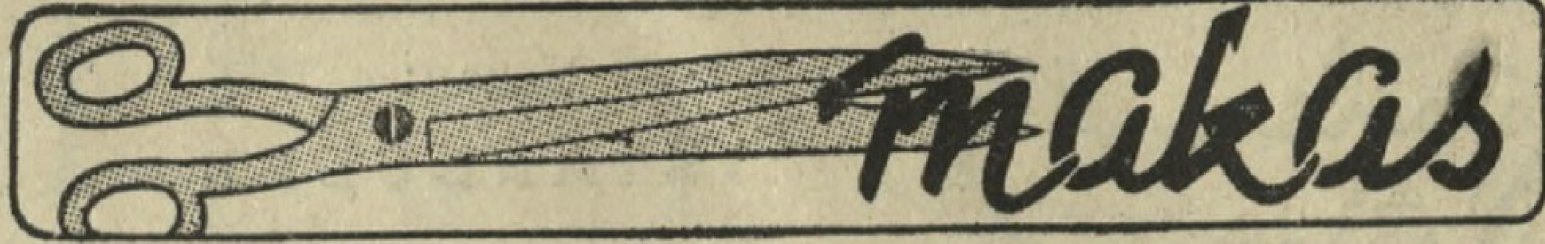
Bizce hak, hukuk meselesinden evvel, sarhoşları kusturmanın ne faydası olduğunu sormak lâzımdı. Buna lüzum var mı? Sarhoşlarımızın çoğu kendiliklerinden bu işi yapıyorlar. Geceleri büyük caddelerin yaya kaldırımlarında sarhoş midelerinden boşalan pislikleri herkes görüyor. Belediyenin vazifesi sarhoşları kusturmak değil, onların kusmalarına mâni olmaktır. Şimdi, geceleri kafayı fazlaca çekenler caddede sallana sallana yürürken, şöyle düşünecekler:

— Eyvah! Sallanıyorum. Şimdi polisler beni yakalıyacaklar ve karakolda ağzıma parmağı basacaklar. İyisi mi, ben onlardan evvel davranayım.

Böylece,, valinin müdahalesine lüzum kalmadan, bütün sarhoşlar midelerini cadde ortalarına boşaltacaklar...

Fahrettin Kerim Gökay, ilk zamanlarda, sarhoşların belkemiğinden su aldırıyordu. Doktorlar bu müdahalenin hiç faydası olmadığını, bunun ancak frengi gibi bazı hastalıkların teşhisinde işe yarar bir usul olduğunu ortaya koyduktan sonra, valimiz metodu değiştirdi. Fakat kendisi içkinin bazı hallerini ve âkıbetlerini bilmediği için kusturmanın sarhoşluğa teşvik edici bir hareket olduğunun da farkında değil. Biraz tarih okusaydı bunu öğrenebilirdi. Malûmdur ki eski Romalılar, ziyafetlerde yiyip içmeğe devam edebilmek için, dillerinin üstüne parmak basarak midelerini boşaltırlardı. Midesi dolu olan bir sarhoş daha fazla içemez. Fakat içini boşalttıktan sonra yeni başlıyormuş gibi içkiye devam edebilir. Karakoldan çıkan ve mideleri boşalan sarhoşların soluğu meyhanede alacaklarına şüphe var mı?

ŞEYTAN

Cumhuriyet Gazetesinden:

[Konyanın bir köyünde, bir kadın, gözleri tepesinde bir hilkat garibesi doğurdu.]

Akbaba:

Neden hilkat garibesi oluyormuş?. Gözleri tepesinde olduğu için mi?..

Ayol, bütün ihtilâl beyannamelerinin, bütün bombaların, bütün zehirli mikropların, hattâ şemsiye açmış paraşütçü kıtaların gökten yağdığı bu zamanda, bir tepe göze hilkat garibesi denmez. O, tam asrının çocuğudur ve asıl hilkat garibesi biziz.

Aklımız varsa, onun tepesindeki gözler için, hep bir ağızdan: «Darısı başımıza» diyelim!

★

Vatan Gazetesinden:

[Akl-ı selim.]

Akbaba:

Aman birader, şunun «selim»inden vazgeç.. Sen aklı bulursan öpüp başına koy!

★

Dünya Gazetesinden:

[Dinlemezler ama, bir daha söyliyelim..]

Akbaba:

Affedersiniz ama, nereden biliyorsun dinlemiyeceklerini?. Eski tecrübelerinle mi sabit?

Akşam Gazetesinden:

[Yurdumuza dönmekte olan iki Türk kadını, Meşhet'de Acemlerin hücumuna uğradı.]

Akbaba:

Yazık emeklerimize!.. Yıllarca zarif nükteler, sevimli yalanlar söylettiğimiz Meşhedî'nin hemşehrileri bunlar ha!..

Ne dersiniz, çifte atmak bunlar için ırkî bir ihtiyaç mı acaba?

★

Cumhuriyet Gazetesinden:

[Çöplerin imhası işi mesele oldu!]

Akbaba:

Elbet olur.Çöp meselesi bu, başka meseleye benzemez. Biraz dikkat etmedin mi, çöpleniverirler!

★

Cumhuriyet Gazetesinden:

[Afrikada kaynaşma!]

Akbaba:

Felâket!.. Zaten sıcak memleket. Bir kaynamaya başlarsa bir daha soğutamayız!

★

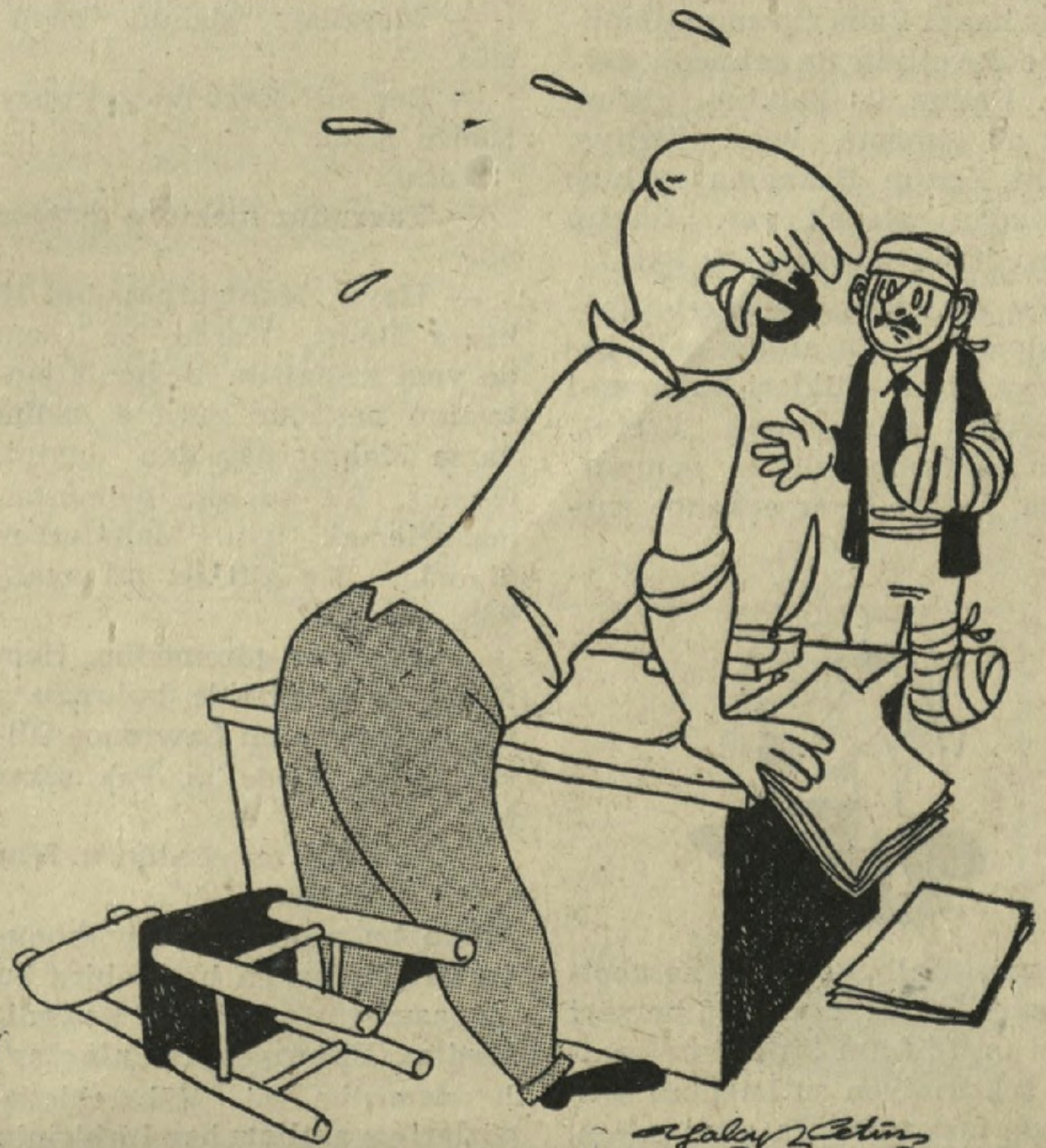
Ulus Gazetesinden:

[İskenderunda, komünistlik propagandası yapan bir şoför adalete teslim edildi.]

Akbaba:

Ben olsam, onu adalete teslim edeceğime, kendi otomobiliyle Rus hududuna kadar götürür ve: «Haydi, derdim çek arabanı!»

Makasçı

— Vallahi evden geliyorum müdür bey, mitingden değil!..

000125

İstanbul Notları

Yazan:
İSTANBULLU

YAŞ GÜNÜ...

Aman efendim, meğer dünya ne hale, ne kıbâle girmiş de biz biçare gaafillerin bundan haberimiz yok! Şaşsan bir türlü, tabii karşılasan bir başka türlü (hattâ daha beter). Hani şu ne renin milletvekiliydi? Elhâc hâfız Hasan Fehmi Ustaoğlu'ya hak vermemek mümkün olmuyor. Lâfı dağıtıyoruz ama, o da amma ustaymış ha... Böylesine acemi çaylak bile denmez. Neyse, biz gelelim sadede... Evet, Kâzım Nâmi üstadımızın radyo konuşmaları gibi, ben de lâfın ucunu kaçırdım işte... Ne diyordum? Ha, evet, dünya ne hale girmiş dostlar... Eskiden böyle bid'atler yoktu. Çarşafı kal-

dırıp peçeleri açtığımız gibi, eski düğünleri, kına gecelerini de bir yana attık. Yerine daha bacak kadarlarından başlıyarak yaş günü, yok doğum günü, isim günü diye tatsız tuzsuz toplantılar koyduk. Pazar günü, bendenizi de böyle yeni icat toplantılardan birine çağırdılar. Gitmesem olmaz, «Yobaz, kimbilir hangi Baba'nın mumsöndüsüne davetlidir de gelmedi» derler. Dedim ve kalktım, gittim. İyi de etmişim hani. Valiye, Millî Eğitim Bakanına muhtaç olmadan çatacak yer, takılıp hicvedecek mevzu çıktı işte...

Ev sahibinin «kerime-i iffet - vesîme» lerinin altıncı sal'i bahârını idrak ettikleri bu yevm-i mes'udu tes'id etmek üzere... tam vaktinde gittim sanıyordum. Meğer biraz erkence var-

mışım. Halbuki iyice hesabetmiştim de... İlle velâkin, herşeyi gibi taşıtlarının tarifesi de saniye sektirmiyen şu İstanbul şehrinde insan mezara gitse erken, düğüne gitse geç varır yerine! İffet-vesîme kerimeye gelince... Yaşı altıya bastığına göre bu tâbir hayli manidardı. Zira zamane kızları mektep çağına girmeden evvel hâmile kalmamanın usullerini öğreniyorlar..

Bizi sabit tebessümlerle karşıladılar. Hani bazı gülüşler vardır. Samimiyetle resmiyet arası, elişi kâğıdından kesilmiş de

çehreye yapıştırılmış gibi durur. Buna eskiden ekâbir gülüşü derlerdi. İşte öyle bir karşılama. Zannettim ki yalnız banadır. Meğer, demokrasi sayesinde her davetliye aynı ısmarlama tebessümle mukabele ediliyormuş.

Sofadan bozma bir salona sıralandık. Ortalıkta, çocuktan eser görünmüyordu. Ekseriyet hanımlarda. Karşılıklı ve nezaketli görüşmeler cereyan ediyor. Herkes birbirine lâf söylüyor ama, kimsenin sözü kimseninkine cevap değil. Meselâ:

— Maşallah, sizinki büyümüş...

— Bey mi? Evet bu yaz epey denize girdi.

Yahut:

— Yavrunuz mektebe gidiyor mu?

— Hayır, Mahmutpaşadan 16 liraya aldım... Kardeş bu usulü de yeni keşfettik. Meğer Nişantaşının nekadar sosyete kadını varsa Mahmutpaşa'dan giyiniyormuş. Bir de isim bulmuşlar, maskelemek için: Mahmutbey diyorlar. Hiç gittiniz mi ayakkabı almağa?

— Maalesef göremedim. Hem Neclâ da aleyhinde bulundu o filmin. Ben zaten Lawrence Olivier'yi tercih ederim. Pek şeker şey...

— Löbonda mı gördünüz, Markiz'in vitrininde mi?

İşte bu minval üzere konuşanları dinlerken birdenbire bu mânasızlığın sebebini keşfediverdim. Ekseriyet kadınlardaydı demiştim ya! Mübareklerin gözleri ve akılları hep birbirinin üzerindeydi. Yanlış anlaşılmasın. Akılları birbirine eklenerek bir insan aklı meydana getirmiş demek istemiyorum. Birbirlerinin ne giydiklerini, hangi terzide elbise yaptırdıklarını, neler takıp takıştırdıklarını kontrol ediyorlardı. Tabii zihinleri bu işle meşgul olduğu için, söylenilenleri de, ne söylediklerini de kat'iyyen farketmemekteydiler.

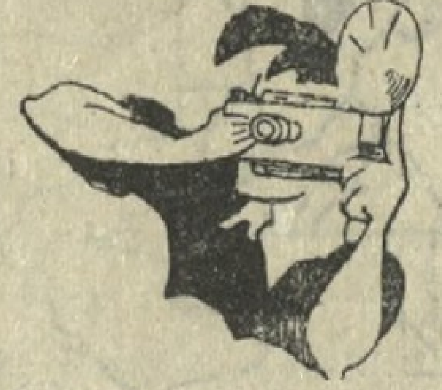
Derken bir kapıdan kerime hanım, yanında üç çocuk daha, girdiler. Minimininiyi görücüye çıkarır gibi süslemişler. Öbür iki kız, bir oğlan da komşularmış, küçüğün arkadaşları... İkisinin annesi aramızdaydı, benimle ev sahibinin arasında... Aman iki gözüm, kadınlara çocuk anası demeğe bin şahit ister! Olsa olsa, birkaç yaş büyük ablası denebilir. İyi ki bizim hanımla gelmemişim... Maazallah bunları görür görmez (akşam eve dönülünce) dinliyeceklerimi ben bilirim: Ne kendisini genç yaşta tuşa getirip minderden dışarı attığım kalır, ne çocukları arka arkaya sıralıyarak safdışı ettiğim... Ona sorarsanız, biz erkeklerin, yani evlilerin maksatları buymuş: Çocuğu kucağına verip kadını eve kapamak, sonra dışarıda âlemin şırfıntılariyle fing atmak... Siz hatunun bendenizde bıraktığı esaslı tesire bakın ki, böyle bir anda bile herşeyi unutup onu düşünüyorum. Bir de biz kılıbıkların kadrini bilmezler... Ah şu vefakârlık, cidden erkeklere mahsus meziyetlerdendir...

Çocuklar, filiz gibi analarının dizleri dibine geldiler. Zaten asıl davetli onlar olmak lâzım-

dı. Birinin anası mis gibi, Bandit kokuyor, öbürü burcu burcu Ma griffe... İkisi de en mutena fransız kokuları. Kocaları herhalde ya tetkik seyyahı, yahut bahriyeli...

Nihayet beklenen ulvî dakika geldi ve biz, bütün davetliler, bir başka salona göçtük. Bu göç, hakiki bir göç oldu; geç ve güç... Uzun bir masanın etrafına sıra sıra dizildik. Ödüm koptu ev sahibi şaşırıp da bir nutuk çekecek, yahut makası alıp kordele kesecek diye. Malûm ya, insan merasime çabuk alışıyor: göre göre... Masanın üstünde nadide çiçekler: dört yapraklı yoncalar, gecesafaları, kasımpatları filân... Sıra sıra çay bardakları... En ummadığımız bir zamanda, birdenbire odaya bol bir ışık girdi. Önce şimşek çaktı zannettim. Meğer fotoğrafçıymış. Flash dedikleri lâmbasiyle resim çekmeğe başlamış. Tevekkeli değil, herkes elde bardak, çatalda pasta, ağızda basmakalıp gülümsemeler, heykel gibi durup poz veriyor? Anlaşılan bu mukaddes hatırayı, tabii ev sahibinin nam ve hesabına, ebe-

diyyen kalblerinde taşımağa niyetliler. Rahmetli üstad Cemal Nadir'in pek meşhur bir karikatürünü hatırladım. Hani, resmi göbekli, altın köstekli, yanaklarından kan fışkıran birtakım adamlar doldurur da, aralarında cılız, sarı çocuk kafaları da ancak seçilir. Altında «Dün filânca yerde doyurulan fakir çocuklar» gibi bir cümle vardır. İşte tıpkı öyle...

Fotoğraf merasiminden sonra, yavrunun yaş günü pastası kemali merasimle kesildi. Hani, eli çabuk sünnetçiler, işlerini daha çabuk görürler. Ev sahibinin eşi, elinde pasta bıçağı, uğraşıp dururken dayanamadım:

— Bendehane iki dakikalık mesafede... Emrederseniz destereyle keseri de getirivereyim! dedim. Kimi güldü, kimi ters ters baktı. İyilikten de anlamaz şu nankör insanlar...

O sırada çocuklar gözüme ilişti. Kızlar uslu uslu mamalarını yiyorlardı. Lâkin oğlan, o ne veledmiş o... Hep masadan kayboluyor, insanların bacaklarının arasında dolaşıyor, ekseriya da bir hanımla bir beyin arasına girip, birbirlerinin eteklesini çekiyorlarmış zannettirecek şekilde onları rahatsız ederek lüzumsuz hoşnutsuzluklara yol açıyordu. Nihayet, canım keten örtülere koca bir bardak çay devrildi. Anası:

— Vah vah... Bizim çamaşır makinesi de bozuk, nasıl temizliyeceğiz bunu? gibilerden ağız yapacak oldu ama, ev sahibesi gayet resmî bir tebessümle işi sözde tatlıya bağladı.

Çaylardan ve pastalardan sonra minimininiyi tebrik ettiler. Yumurcak İngiliz Nazırları kadar nazlı ve vekarlıydı. Tebrikleri kabul ettikten sonra ortadan kayboldu. Herkes yine eski havasına daldı. Bazıları erkenden kaçtılar. Birine:

— Aceleniz ne kuzum? Bekleyin, beraber çıkarız! diyecek oldum. Ne cevap verse beğenirsiniz?

— Geçen seneden canım yanmıştır. Ne olur ne olmaz, bir an evvel eve kapağı atayım. Pastalar kaz yumurtasiyle mi, martı yumurtasiyle mi ne yapılmış...

Bu lâkırdıyı işitince durur muyum? Ben de hemen müsaa-

Zebani — Burada da yola gelmedin ha? Yürü öyleyse Sovyet Rusya'ya!..

de istedim. Millet tam sohbeti kızıştırmışken, yani gidenlerin hemen aleyhinde bulunmağa koyulmuşken, ister istemez oradan ayrılmak zorunda kaldım. Böylece, bir kerime-i iffet-vesîmenin sayesinde kadınlar yeni yaptırdıkları elbiseleri, taktıkları elmasları birbirlerine göstermek fırsatı bulmuş oldular. Artık, o akşam kimbilir kaç evde: «Onun var, benim yok» dâvası görülmüş, kaç muhalif parti, iktidar tarafından susturulmuştur, Allah bilir. Şaştım, şaştım vallahi... İnsanların işi gücü yok, kardeş... Çoluğu çocuğu bahane edip al takke, ver külâh, kendi havalarında... Maamafih ,ertesî gün resmi bir kongreye iştirak edecektim. Hattâ neler söylemeli diye de üzülüyordum. Çok şükür, bir gün evvelki tecrübelerimden faydalanarak işi kolayca atlattım: Orada da nasıl olsa, kimse birbirinin lâfını dinlemiyor, kendi sesini duyurmaktan başka birşey düşünmüyordu. Bahane, bermutad çocuklardı. Kısacası, Eğitsel rehberlik seminerine katılacaktım. Sahiden katıldım da, ama gülmekten... O da bir yaş günü oldu: yaşa bastığımız gün..

Ajans Haberleri

Her hakkı mahfuz ve yalnız Anadolu Ajansına aittir.

Londra (A. A.) — Başbakan Adnan Menderes'le Dışişleri Bakanı Fuat Köprülü, bu sabah Londra'da uçaktan inip merasimle karşılandılar. Siz bu satırları okuduğunuz sırada onlar her işi bitirip çoktan memlekete dönmüş olacaklarsa da ajansımız vazifesini yapmadan edemez.

Capri (A. A.) — Sabık Mısır krallarından Faruk, bugün tahttan feragate mecbur olan oğlunu ziyaret etmiş ve kendisine kumarın incelikleriyle kadınların kabalıkları hakkında sabık kralların bilmeleri gereken bazı faydalı malûmatı havi bir konferans vermiştir.

New York (A. A.) — Birleşmiş Milletler nezdindeki Rus daimî delegesi Yakob Malik kırk dokuzuncu vetosunu kullanmıştır. Bir müddettenberi Malik'in yerine gelmiş olan Gromyko da yüz doksan üçüncü Rus vetosunu bu sabah sallamıştır. Telgraf ücretinden tasarruf olsun diye biz ikisini bir arada bildiriyoruz.

Akçaabat (A. A.) — 1950 seçimlerinde iki köylü arasında çıkan parti ihtilâfı arazi ihtilâfı şeklini aldığından bunlar birbirlerini yaralamışlardır. Köylülerin sıhhî durumu endişe vericidir.

Yeni Delhi (A. A.) — 1951 Martında buraya gelen ve şimdi herhalde memlekete dönmüş olmaları icabeden Türk gazetecileri heyeti seferiyesinden Ulunay, Yenisabah refikimizden ayrılacağını kendisine söyliyen bir Hintli fakire lisanen tecavüzde bulunmuş, Ahmet Emin Yalman'ın tavassutu neticesinde serbest bırakılmıştır.

□

BİR DİLENCİNİN ÜSTÜNDE 2100 LİRA BULUNDU - Gazetelerden -

Yolcu — Allah rızası için bir sadaka!..

Muammer Karaca

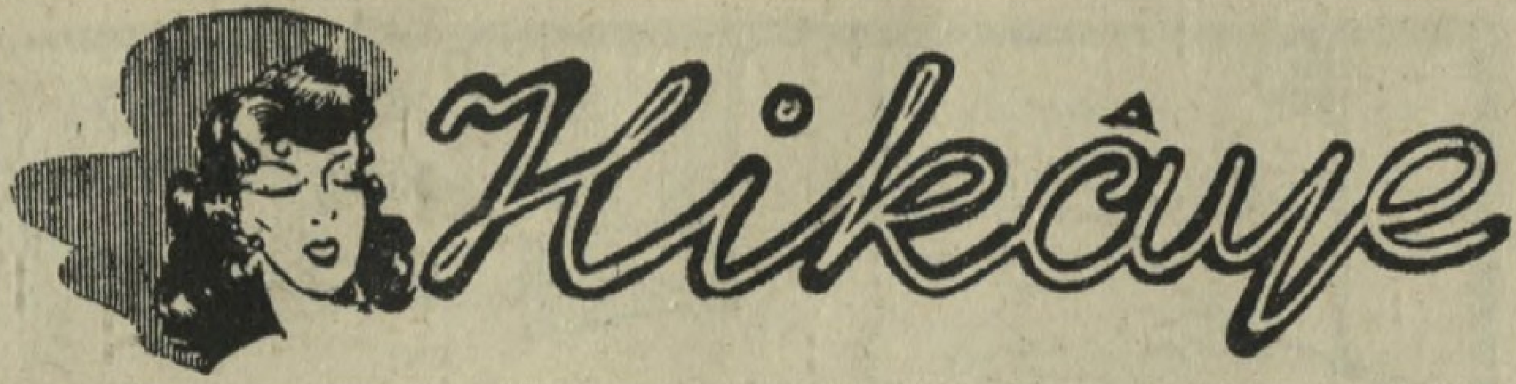
Muammer Karaca yeni mevsimi Helsinki 52 yle açtı. Maksimin salonunu daha ziyade erkekler dolduruyordu. Aralarında «İdare heyeti toplantısı» içtimaına başkanlık etmek bahanesiyle hanımlarından izin almış evliler de yok değildi. Hele bir tane avukat vardı ki, beşikte çocuğu melerken kendisi burada bale seyretmek ümidiyle tirtir titriyordu. Öbür avukat da, bir eli saçında, ha babam bükerken gözleri sahneyle kapı arasında mekik dokuyor, karısının girivermesinden korktuğunu gizlemeğe lüzum bile görmüyordu.

Şurada, ikinci sırada yeşil tüylü şapkası, göğsünü biraz fazla açıkta bırakan, dik duruşiyle hemen göze batan genç hanımefendi, muhakkak artistlerden güzel olduğunu herkese kabul ettirmek için zahmete katlanmış ve bu demokrat tiyatroya şeref vermişti. Onun arkasında, nefesi kadının ensesini gıcıklıyan sarı bıyıklı, kırmızı yuvarlak yüzlü, mavi gözlü olduğu karanlıkta bile belli genç şair, sahneye mi bakıyor, kestiremezsiniz. Daha doğrusu hangi sahneye baktığını farketmek müşkil...

Helsinki 52, çok hoş bir eser. O kadar ki, tiyatro tenkitçisi geçinenler bile kendilerini tutamayıp zaman zaman kahkahayı atıyorlar. Hele Muammer göründükçe, ön sıradaki kocaman gözlüklü adamla yanındaki sarışın Venüs, nerdeyse gülmekten yerlere yatacaklar. Belki de birbirlerine yaslanmak için Muammeri bahane ediyorlardı. Hulâsa, sahne de, salon da son derece enteresandı bu gece.

YAZISI 000127

Bir telefon cilvesi!..

Yazan :
Aydın NİSARİ

Hale, Cemil, Neclâ bize geldiler. Lâf atıp dedikodu edelim diye.. Hepsi neşeli çocuklardı. Fakat ah şu zamane... Ne kadar insafsız, ne kadar taş yürekli oluyorlar yarabbi! Bakın şu başımızdan geçen maceraya...

Bizim evde, misafir odasiyle benim çalışma odam yanyanadır. Misafir odasındaki telefon aynı zamanda çalışma odamdaki telefona bağlıdır, aynı hattan işler.. Biri, misafir odasından dışarı telefon edecek olsa, ben, çalışma odamdan dinliyebilirim. Bu küçük teferruatı, kafa şişirmek için değil de, anlatacağım hikâyede ehemmiyetli bir yeri olduğu için izaha lüzum gördüm. Hani bize geldiler demiştim ya? Meğer tamam değillermiş. Muallânın da gelmesi lâzımmış ki, üçken tamamlansın... mış. Hale yalvardı:

— Noolur, şu Muallâya telefon ediver de gelsin. Şurada ne kadarcık yer ki? İki adımda gelir vallahi...

Kız arkadaşlara karşı maalesef yüzüm yumuşaktır. Maalesef diyorum, çünkü onlar da bu zaafımı bilirler, imanına kadar istismar ederler. En basit işlerini bile bana gördürürler.

— Peki... dedim.

Telefonu aldım. Muallânın numarasını çevirdim. Lâkin zil çalacak yerde, tuhaf bir şey oldu. Kulağıma, konuşan iki ikişinin (biri erkek, biri dişi, tabii) sesleri gelmiye başladı. Enteresan bulduğum için, kapamadım, dinlemeye koyuldum.

Erkek soruyordu:

— Bugün söz verdiğin saatte buluşacağız, değil mi, cicim? Unutursun belki diye telefon ediyorum...

Sertçe, ama genç bir kız sesi cevap veriyor:

— Unutmamıştım ki zaten...

— Teşekkür ederim.

— Ama... bu demek değildir ki, mutlaka...

Kız durunca erkek sesi hissedilir bir heyecanla titredi:

— Mutlaka da nedir?

— Mutlakası şu, gelmiyeceğim.

— Bir mâni mi var?

— Yooo.. Ben bir mâniim çıktı, işim var da gelmiyeceğim demiyorum ki. Sadece gelmiyeceğim işte...

— Neden ama sevgilim?

— Artık bana sevgilim diyemezsiniz de ondan. Aanladınız mı bey efendi?

— Anlıyamadım vallahi... Neler söylüyorsun Allahaşkına? Sarhoş musun yoksa?

— Bu suale düne kadar evet diyebilirdim, çünkü gerçekten sarhoştum, sevginizle... Lâkin bugün ayılmış bulunuyorum, artık..

— Anlaşıldı. Muhakkak yeni bir roman okudun, onun tesiri altındasın.

— Ne münasebet... Ben hiçbir şeyin tesiri altında kalacak kız değilim. Pardon, yalnız zatıâlinizin tesirinde kalmıştım. Çok şükür o da geçti..

— Öyleyse şaka ediyorsun. İnsafsız, zalim bir şaka... Hem bana neden hep siz diyorsun?

— Sebebini alenen açıklıyayım: Çünkü siz benim için dündenberi bir yabancıdan ibaretsiniz.

— Rica ederim yahu... Yeter artık. Sen beni öldürmek mi istiyorsun?

— Estağfurullah. Şimdi âdet, erkekler kadınları öldürüyorlar.

— Ne demek istiyorsun? Ne yaptım ben sana? Söyle, açık konuş, suçumu anlıyayım.

— Hayhay... Dün akşam üzeri kolunuzdaki dilber kimdi?

— Şey... O mu? Bir arkadaş canım.

— İnsan kız arkadaşlariyle kol kola mı gezer?

Aynı işi ben de bir delikanlı ile yapıp «kimdi?» sualinizi bir arkadaş diye cevaplandırsam acaba ne buyururdunuz? Mazeret mi bu?

— Şekerim, makul ol, sâkin ol. Dinle, mesele hiç de zannettiğin gibi değil. O kız, benim lisede en iyi arkadaşımdı. Dün rastladım.. Hastaymış, doktora beraber gitmemizi rica etti. Düşün bir kere benden yardım istiyen hasta ve çok eski bir arkadaştan bu yardımı nasıl esirgiyebilirdim?

— Aaaa, öyle ya... Hiç bir vicdana sığmaz... Sonra, kız da güzeldi, değil mi?

— Evet. Çirkin olsaydı sanki reddedecek miydim?

— Edemezdin, çünkü arkadaş olmazdın. Ben malımı bilirim.

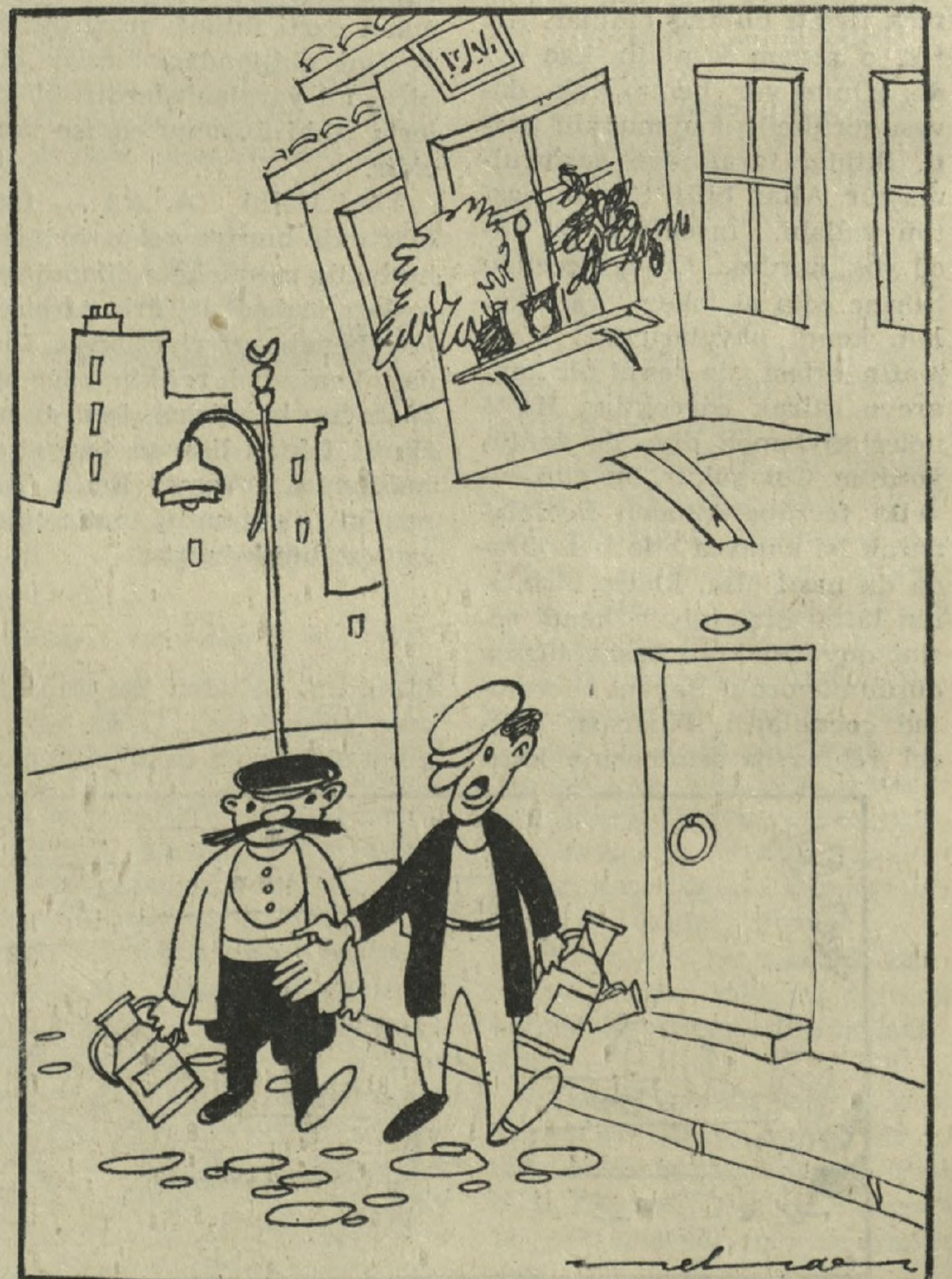
— Dinle kuzum. Doktor Hilmiye götürdüm.

— Şıracının şahidi...

(Devamı karşı sayfada)

— Evet hamfendi, şimdi de siz beni soyun!..

Sütçü — Aman dikkat edelim, beyaz zehirle çok şiddetli mücadele edilecekmiş!...

000128

— Rica ederim, sadece dinle. Hilminin muayenehanesinde...

— Bir şey mi oldu?

— Hayır, ama doktorun muayenesi kızı sarstı.

— Tahmin ederim, Hilmi bu! Tabii zatıâliniz de fırsatı kaçırmadınız.

— Rica ederim dinle diyorum sonuna kadar. Muayenehaneden çıkınca Güneş palasa kadar koluma girmeden yürüyemedi zavallı...

— Yazık biçareye...

— Hem mademki bizi gördün, neden yanımıza gelmedin?

— Dua et ki, otobüsteydim. Bir anda neye uğradığımı şaşırdım. Dünya başıma yıkıldı sandım.

— Halbuki ben, otele gidinciye kadar ona hep senden bahsettim. Zaten buluşma saatimizdi, yanımıza gelseydin sana tanıştırırdım, bu tatsızlık da çıkmazdı. Bilirsin seni nasıl deli gibi sevdiğimi... Senin o harikulâde gözlerini görür gibiyim şu anda...

— Amma da masal ha... dünkü kıza da muhakkak bunları anlatmışsındır.

— İnan ki, o benim sadece arkadaşımdı...

— O masum, anladık, ya sen?

— Dedim ya, beni anlıyamamışsın hâlâ... Gel de seninle beraber ziyaretine gidelim. Ne iyi kız olduğunu kendin gör. İstersen sen gelinciye kadar ben gidip alayım onu, bizde buluşuruz.

— Peki, geliyorum.

— Teşekkür ederim. Bana hayatımı yeniden bağışladın, emin ol...

Bu canlı ve hoş sevda münakaşası sona eriyordu. Lâkin tam bu anda ciddî isyancı bir kadın sesi araya girdi:

— İnanmayın kardeşim, sakın inanmayın. Susmak için söz vermiştim ama, sabredemedim. Demindenberi konuşmanızı dinledim. Hain, sizi benimle, beni de sizinle aldatıyormuş meğer... Ne yapayım ben de sizin kadar seviyorum onu, yoksa evine gider miydim dün?

«Sevgili» feryadı bastı:

— Vay alçak, namussuz, iki yüzlü seni...

«Âşık» tam mânasiyle sersemlemiş bir haldeydi. Ümitsiz bir çırpınıştı sesi:

— Vallahi yanımda kimse yok. Bu ses nereden geliyor?

— Haydi oradan, yalancı alçak.

Bu sefer tereddüt caiz değildi. Ben de lâfa karıştım:

— Beyefendi, dikkat edin, siz de atlıyorsunuz. Saklamağa sebep göremiyorum artık. Demindenberi size nefes tükettiren, şimdi de tahkir eden mahut sevgilinizle aramızda hep sizinle eğlenirdik. Ben fakir bir gencim. Onun sizi nasıl olsa kafesliyeceğini biliyorum. Fakat unutmayın ki..

Kızın hayreti daha üstündü:

Kız — Mademki kuyumcuya gelmeyi kabul ettin, beni delice sevdiğine inandım artık!...

— A, a, a, a, bayılacağım şimdi. Bu da nereden çıktı?

Bu defa (Âşık) bağırdı:

— Gördün mü? Tencere dibin kara, seninki benden kara. Asıl yalancı senmişsin işte..

İkisi de telefonu hiddetle kapadılar. Anlamıştım. Hain Hale, çalışma odama geçmiş benden ses sada çıkmadığını görünce kokuyu alarak lâkırdıları dinlemiş, en sonunda da muziplik damarı kabararak araya atılmış, tam mânasiyle de pişmiş aşa soğuk su katmıştı.

— Beğendin mi yaptığını? dedim. Güldü:

— Basit bir melânj hâdisesi: Sesler karışmıştı bir kere.. Mademki beğenilecek şey değil, sen de karışmasaydın... diye kestirip attı, kâfir!

NASIL OLMUŞ?

Hikmet Feridun, Koreden yeni dönmüş bir bayanla konuşuyordu. Bir aralık sordu:

— Kızınız nerede dünyaya geldi hanımefendi?

— Kore'de...

Hikmet Feridun şaştı:

— Ya... nasıl oldu bu?

Bayan sükûnetle cevap verdi:

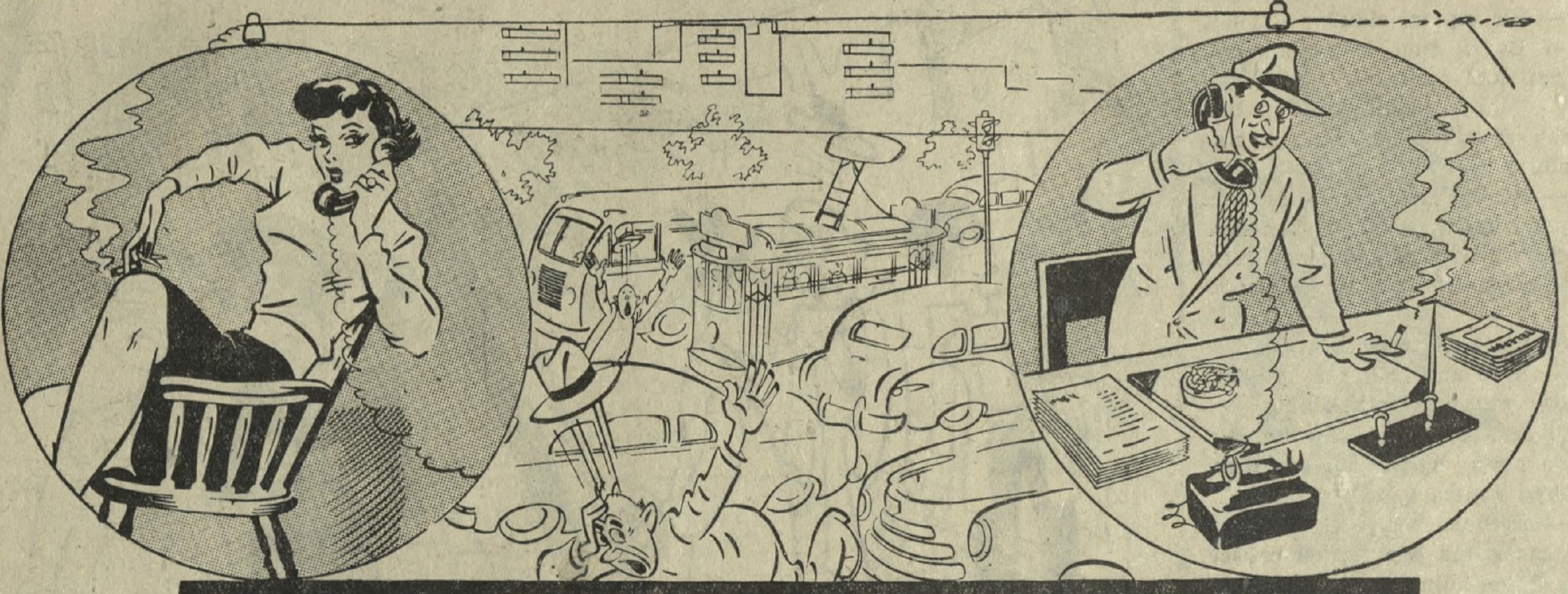
— Tabii şekilde...

SARHOŞ LÂFI

Sarhoşların midelerinin yıkanmasından bahsediliyor, bunun kanuna aykırı olup olmadığı münakaşa olunuyordu. Hazır bulunanlardan biri fikrini müdafaa etti:

— Vallahi haklılar. Yıkamalı bu sarhoşların midelerini de anlasınlar dünyayı. Geçen akşam bir arkadaşla bardan dönüyorduk. Görseniz, sokaklarda sarhoştan geçilmiyordu. Hattâ, inanın, bunlardan biri, öylesine etrafını görmüyordu ki, yanımdan geçerken elime bastı... Bu kadarı rezalet doğrusu!

000129

— Karıcığım, Allah kısmet ederse şimdi bir otomobile binip geliyorum... Eğer çok gecikirsem tabiî karakola haber verirsin!..

KOLAY!

Tramvayda, biletçiye sordu:

— İstanbula yeni geldim, Tepe başında ineceğim ama, neresidir, bilmiyorum.

Biletçi izah etti:

— Kolayı var canım.. Şu bay Dairede inecek... Ondan bir durak evvel!..

UNUTAMAZ TABİİ!

Neclâ, Muallâya merakla sordu:

— Demek Rıza ile kavga ettiniz ha? Bıraktı mı seni?

— Evet... Çok kızdı ama, beni unutmasına imkân yok: Terzinin, ayakkabıcının, şapkacının hesabını ödedi!

TABİİ

Gece yarısından sonra, yıkıla yıkıla evine dönmüştü. Karısı haklı olarak bağırdı:

— Bu saatten sonra meyhaneden mi geliyorsun herif?

Herif yayık yayık kendini müdafaa etti:

— Tabii karıcığım, orada sabahlatmıyorlar ki...

TENBİH

Hanım sokağa çıkarken kocasına:

— Aman, dedi, çocuklara göz kulak ol da ben yokken dövüşüp bir yerlerini filân incitmesinler...

Sonra oğlunun kulağına eğildi:

— Babana dikkat et, ben yokken sokağa çıkıp içmesin sakın!

HUSUSİ

Tabiiye dersindeydiler. Sacit Öncel, çocuklara insanların nasıl teşekkül ettiğini anlatıyordu. Çocuklardan biri el kaldırdı. Sacit Öncel:

— Gördüm yavrum, dedi, söyle bakayım ne söyliyeceksin...

— Efendim, babam diyor ki, biz maymunlardan gelmişiz...

— Otur yavrum, dedi Sacit, sizin hususi işleriniz bizi ilgilendirmez!...

EVSAF!

Müessese sahibi, bir iş idarehanesine müracaat etti:

— Bir daktilo bayan arıyorum.

Telefonun öbür ucundaki ses cevap verdi:

— Adınızı, adresinizi, ağzınızın kokup kokmadığını söyleyin!

NASIL MI, NİÇİN Mİ?

Orhon Arıburnu ile Yaşar Nabi Küçük Sahnenin holünde buluştular. Yaşar Nabi:

— Sizin şiirlerinizi okurken hayret ediyorum! dedi.

— Nasıl yazıyorum diye mi?

— Yok.. Neden yazıyorsunuz diye!

DELİLİ VAR!

Hüseyinle Hasan, Aliyi çekiştiriyorlardı.

— Enayi, evleniyormuş..

— Ya.. tanırım kızı, pek sünepe bir şeydir. Pasaklı, anlayışsız, paçası düşük..

— Tarife hacet yok yahu, biliyorum, bana da yüz vermemişti!

Dikenler - Çiçekler

Kadınların hakikî siması otuz yaşında meydana çıkar.

Kadının yegâne müdafaa silâhı göz yaşlarından ibaret kaldığı zaman aşk muzaffer olmuş demektir.

İnsan, dûçar olmadığı her felâketi bir saadet bilmelidir!...

Erkek yorulmaktan ölür, kadır ise yormaktan!

Hulya: İşte saadet!... İntizar: İşte hayat!..

Dünyada iki türlü kadın vardır: baştan çıkanlar, baştan çıkaranlar!

Hayat, çok güç bir eseri sanattır, ancak bir kısmı işlenebilir ve daima bitmeden yarıda kalır...

Bir kadının mizacı kıyafetinden anlaşılır...

Yeni bir sisteme göre, çocuklar 3 yaşından itibaren okutulacak

(Gazetelerden)

— Yeni doğacak çocuğum... Şimdilik ana mektebinde okutuyoruz!..

Dikenler - Çiçekler

İnsan, esirini arar!

Tufan, muvaffak olmuş tam bir eser değildir. Dünya yüzünde insanı temizlemeden bırakmıştır.

Hayatta en korkunç şey büyük bir saadettir...

İnsan bir kadını ilelebet seveceğine yemin edebilmek için, ya daha evvelden bütün kadınları görmüş olmalı, yahut da o kadından başkasını göremiyecek vaziyette bulunmalı...

Dostlarınızı kaybetmemek isterseniz onları sık sık görmeyiniz.

Saadet, randevusuna geç gelen sevgililer gibidir...

Vazifeler, ihtiraslardan ziyade mesut ederler.

Kadınlar iki türlüdür: Birine sahib olunur, biri tesahüb eder.

000130

SARKINTILIĞA MÂNİ OLMAK İÇİN KIZ TALEBE ARASINA KADIN POLİSLER KATILIYOR. — Gazeteler —

— Soldaki polis galiba...
— Evet, gözleri çok mâsum bakıyor!...

Eski Mizah Şâheserleri

Seyyah — Tuhaf şey, haritada burası Haliç gözüküyor ama, meydanda yok!...

Yeni Besleme

Haci oğlu Ağapyadi, hiddetlenmişti. Karısına çıkıştı:

— Anastasya, yaptığın işi beğendin ya!... Bu zamanda besleme bulmağ kolay mı? Ne agla hizmet ettin de goğdun?

— Haydi bağayım, üste üsteliğ oğa arğa çık, goreyim.

— Elbette arga çıkarım. Pişirdiği yemeğlere deyecek yoğdu.

— Bilirim, ne matağ olduğunu..

— Tabiyetlerimizi de öğrenmişti. Sokağa çıkıp aşifteliğ etmezdi.

— Âşığlarını eve alırdı.

— Gimi alırdı, di bağayım?

— Hergesi...

— Birini söyle!

— Daha geçen gun gasabın çırağını mutbağa almıştı.

— Gardaşi olmadığını ne biliyossun ki?

— Gardaş gısmı adamı öyle mi gucaglar? Elbet gapı dışarı ederim.

— Fotiganın yerine gimi bulacaksın?

— Ben ne gune duruyorum?. Gendi işimi gendim gorürüm.

— Haydi goster gendini bağayım. İği gun geçmeden bığarsın!

★

Madam Anastasya prostelâyı bağlamış koca evin işini tek başına görüyordu. Öğleden sonra idi. Kapı çalındı. Kasabın çırağı gelmişti:

— Ne o, Fotika yok mu?

— Ne istiyorsun?

— Sizin bay, et gönderdi. Kız, sen galiba Fotikanın yerine geldin.

Çırak, gayet teklifsiz bir tavırla Anastasyanın çenesini okşuyordu:

— Sen ondan kıvraksın be...

Tecavüzü arttırmıştı:

— Sen daha şekersin be...

Madam Anastasya, evvelâ kaşlarını çatacak oldu, fakat dudakları baygın bir tebessümle açılıverdi.

★

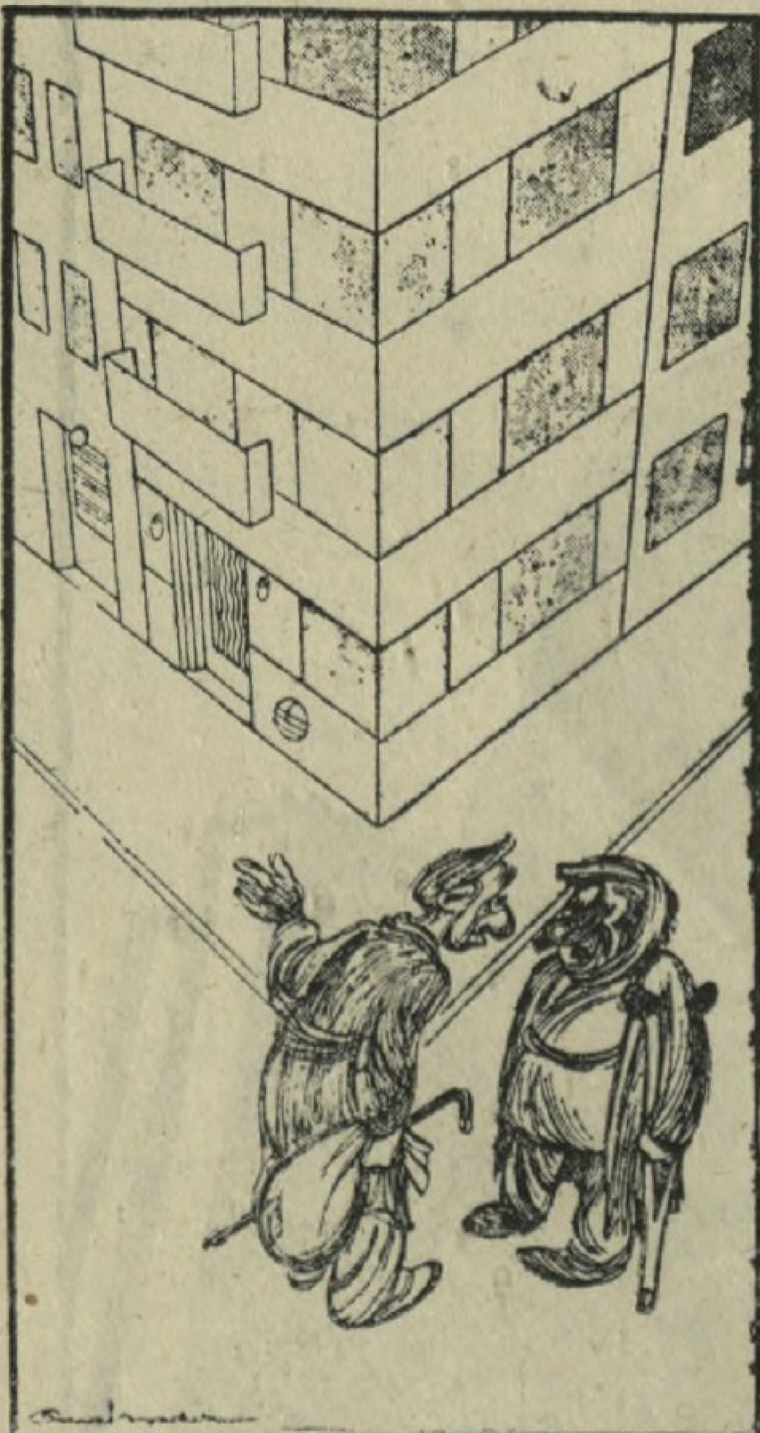
Ağapyadi, eve döndüğü zaman sordu:

— Nasıl, beslemeliğinden memnun musun?

Madam Anastasya, başını önüne iğdi, gülümsedi:

— Ah, Ağapyadi, öyle memnunum ki, şimdiden sonra besleme tutmağa töbe ettim.

Yarasa

— Neye şu apartımanın köşesinde durmuyoruz? Orası daha işlek.

— Ayıp olur yahu, o benim apartımanım!...

Rahat iş

Profesör İsmail Hikmet Ertaylan, Doçent Karahan'a dert yanıyordu:

— Öyle bir vazife istiyorum ki monşer, mesuliyeti olmasın, dilediğimi yapabileyim...

Karahan, meşhur zekâsiyle üstadın sözünü kesti:

— Öyle bir vazife var, efendim...

— Nedir o?

— Sizin, İsmail Hikmet Ertaylan'ın kürsüsü...

DERS

Salamon, ilkokula giden oğlu Hayimi imtihan etmek istedi. Lâkin şu yeni test usulünü kullandı:

— Soyle bakayim Hayim, kurnazlık neye derler?

— Otobüste bedava yitmeye...

— Ya ihtiyat nedir?

— Dunuşte ayni otobüse benmemek!

Bir Muayene

Nihat, bir akşam evvel karısına duyurmadan yaptığı kaçamağın cezasını çekiyordu. Sekiz senedenberi uslu, muttarit aile hayatına alışmış, muntazam saatlerde gayri mağşuş yağlarla yemek yiyen bir adamın Beyoğlundaki büyük lokantalardan birinde, hem de yanında iki güzel kadın olduğu halde bol viski içip, nasıl yapıldığı malûm olmıyan bir çok şeyler yedikten sonra ne derece midesi bozulursa o kadar midesi bozulmuştu.

Safdil Neclâ, Nihadın o akşam eski mektep arkadaşlarından Hüsnünün Büyükadada yapılan düğününe inanmış ve hattâ kocasının nikâhta şahit olduğundan bile şüphe etmemişti. Ama bu hal Nihadı hasta olmaktan kurtaramadı. Sekiz sene temiz, rahat döşeğinde uyumaya alışan bir adam bütün gece uykusuz kalırsa ne olur?

Adadan gelirken deniz tuttuğu için midesi bozulduğuna, rüzgârda durduğu için soğuk aldığına inanan Neclâ hemen aile doktoruna koştu. Fakat aile doktoru evinde olmadığı için başka bir doktor getirmeğe mecbur oldu. Biraz sonra kabinesine dönen aile doktoru da meseleden haberdar olunca derhal Nihadın evine gitti. Tesadüfen her iki doktor da aynı zamanda odaya girdiler. Her ikisi de karyolanın iki tarafından hastaya yaklaştılar ve ayni zamanda ellerini yorganın altına sokarak zavallı hastanın bileğini tuttular. Birisi dedi ki:

— Tifo!

Öteki:

— Hayır, zatürriedir. Adadan gelirken üşümüş.

— Ben tifo olduğunda musırrım. Fena su içmiş... Midesinin bozukluğundan belli...

— Katiyen zatürreedir!..

— Katiyen tifodur, güç kurtulur.

Bunu işiten Nihat birdenbire doğrularak yorganı yere attı ve yorgunluğunu unutup gülmeğe başladı. İki doktor yorganın altında birbirlerinin bileklerini tutmuş muayene/ediyorlardı.

ŞEYTAN

000132

Neredelermiş?

İdare odasına kelli felli bir bayan girdi:

— Aman, dedi, bir ilân vermek istiyorum. Otuz altı kıratlık bir pırlanta iğne kaybettim. Bulana bin lira mükâfat vereceğim...

Memur hemen ilânı yazdı. Kadın ücretini ödedi ve çıkıp gitti. Ama, gitmesiyle dönmesi âdeta bir oldu:

— Demin bir ilân vermiştim. Bir yerini unutmuşum. İlân memuru nerede?

Odacı:

— Dışarı çıktı efendim; dedi.

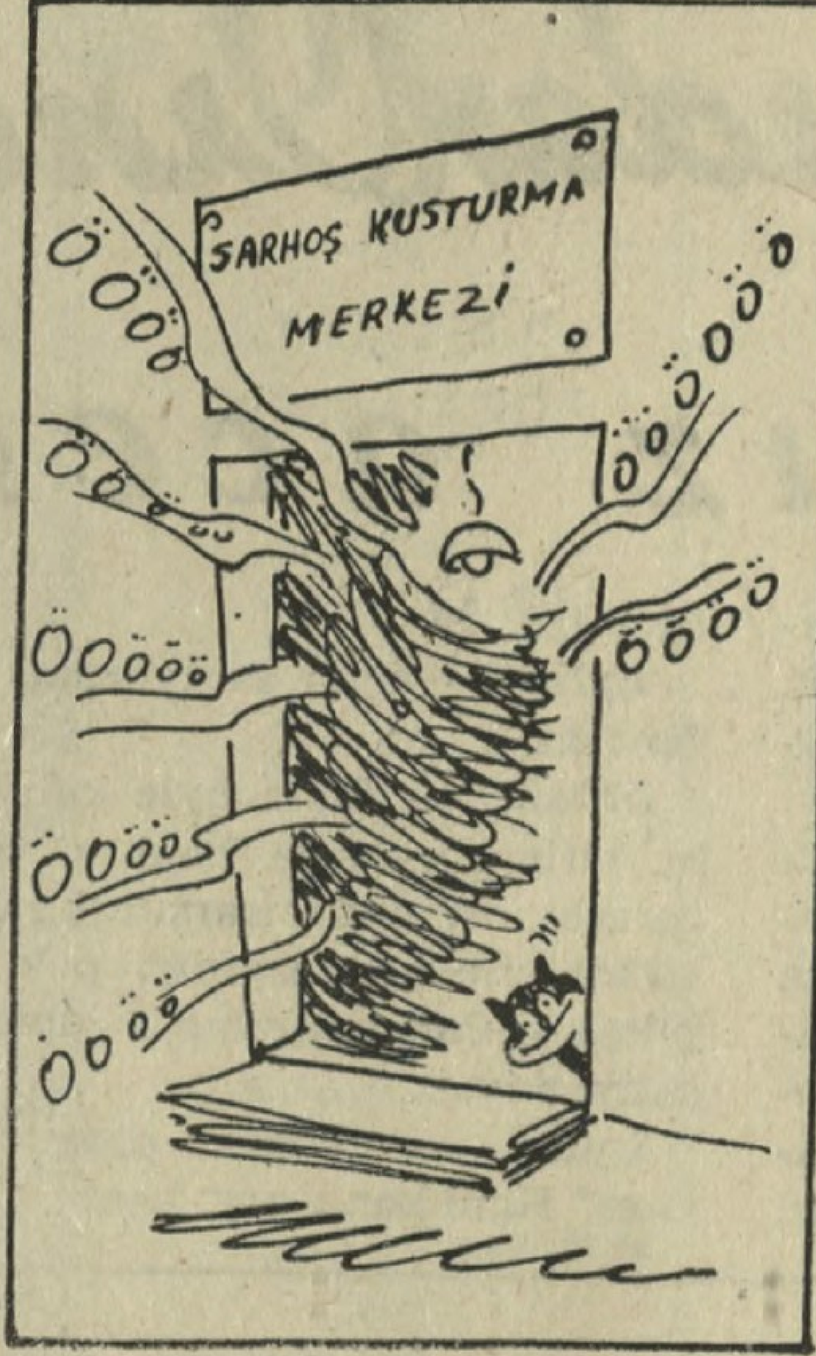
— Peki, öyleyse idare müdürünü göreyim.

— O da yok efendim, o da dışarı çıktı...

— Yazı işleri müdürü de mi yok, canım?

— Maalesef bayancığım. Gazetede kimse kalmadı, hepsi sizin pırlanta iğneyi aramağa gittiler!...

SARHOŞLARIN MİDELERİ POLİSÇE YIKANIYOR.. — Gazetelerden —

— Ohhh... İyice ferahladım... Gidip iki kadeh daha atayım!...

— Kabahat bende oldu!.. Tenhadır diye yerli filme getirdim ama, bunu düşünememişim!...

Kimden Bahsediyormuş!..

Bir gün Tarlabaşından geçiyordum. Uzaktan tanıdığım Madam Katina, kapısının eşiğinde duruyor, Madam Eleniye anlatıyordu:

— Kaltağı odaya kapattım, artık bir daha çıkamıyacak.

İstemiyerek kulak misafiri olmaya devam ettim. Muhatabı gülümsiyerek:

— Çok sertsiniz Madam Katina, dedi.

Fakat beriki asabiyetle devam etti:

— Bilâkis, daha şimdiden böyle yaramazlıklar yapması doğru değil. Her gün karşımızdaki çapkın, buralarda dolaşıyor ve benim evden bir dakika eksildiğimi hissedince içeriye dalıyor. Dün ikisini beraber yakaladım. Tabii onu koğdum. Bizim küçüğe de sen görürsün, dedim. Şimdi dışarı çıkmak için yalvarıyor, fakat ben müsaade etmiyorum. Bu derecesine tahammülüm yok!..

Ben dayanamadım ve:

— Pardon Madam, kızınızdan mı bahsediyorsunuz?

Diye sordum. Madam Katina:

— Hayır bayım, küçük köpeğimden bahsediyorum, cevabını verdi.

Sekiz gün sonra yine oradan geçerken Madam Katina, Madam Eleniye söylüyordu:

— Geçen hafta kaçtı. Her yerde aradım, herkese sordum, gören, bilen yok. Artık matem tutmağa başlamıştım. Fakat bu sabah kapının önünde ne göreyim!.

— Onu değil mi?

— Ta kendisini. Surat aşağı, gözleri yaşlı, hemen değneği elime aldım. «Seni gidi kaltak seni.. Seni gidi köpek seni... Seni gidi pis hayvan seni!..» diyerek öyle dövdüm ki, hâlâ içeride uluyup duruyor!..

Yine dayanamadım ve kendisine yaklaşarak sordum:

— Köpeğinizden bahsediyorsunuz değil mi?

Madam Katina bu defa da:

— Hayır bayım, dedi, kızımdan bahsediyorum!.

KARGA

Yakışmış

Meşhur güzellerden (!) biri, şapkacıdaydı. Fakat bir türlü şapka beğenemiyordu. Nihayet bir tanesinde karar verecek oldu. Lâkin bir noktada tereddüt ediyordu:

— Pek bana gitmiyecek gibi, dedi, bütün yüzümü kapıyor!

Şapkacı da, kocası da hemen atıldılar:

— A, vallahi tam sana göre...

Mesafe

Yargıç, tanığa sordu:

— Tabanca sesi duydunuz mu?

— Evet.

— Kaç el?

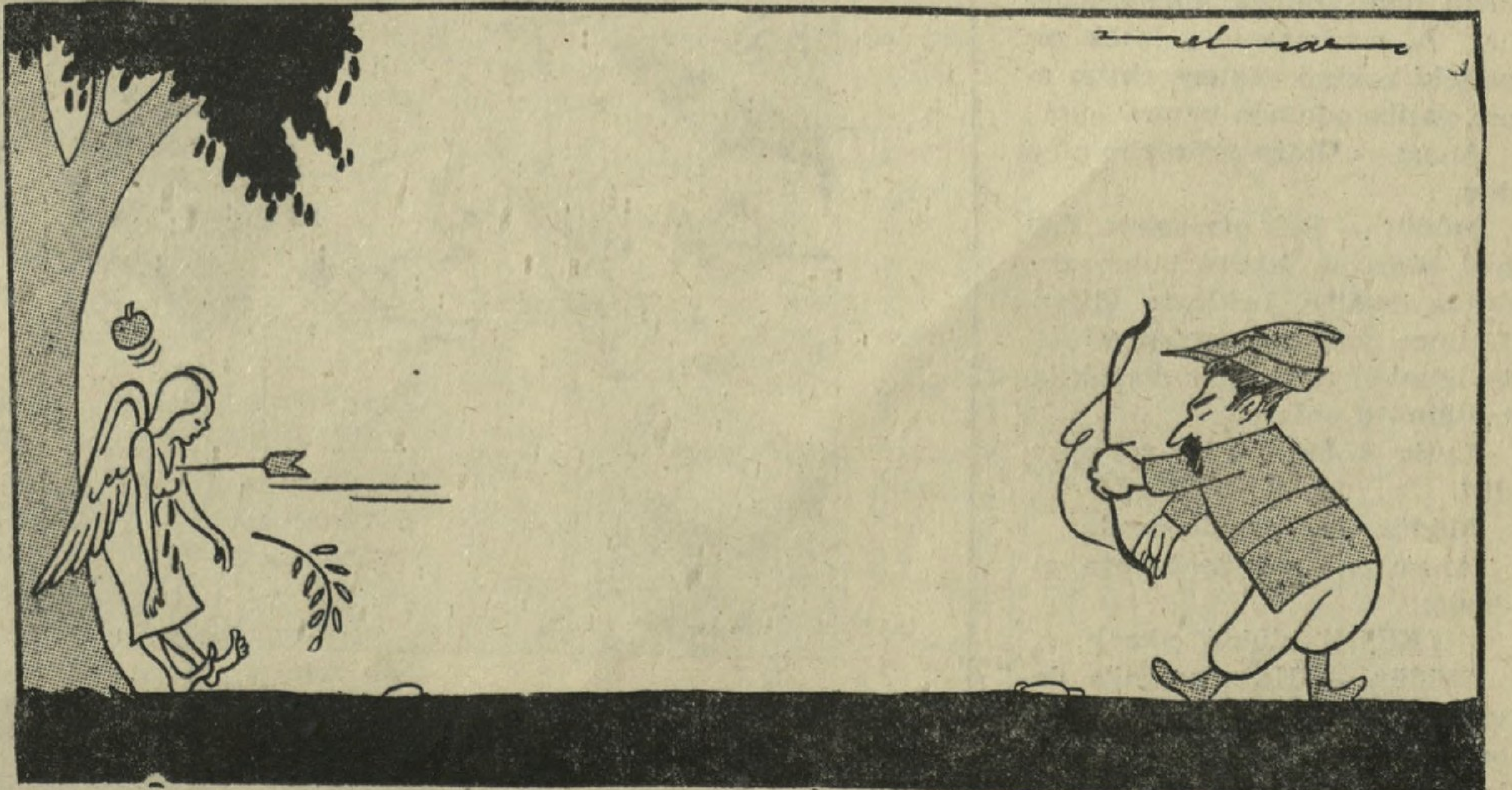
— İki el...

— Nekadar mesafeden tahminen?

— Birincisi on metre kadar yakınımdan atıldı...

— İkincisi?

— Aynı yerden, ama benden yüz metre kadar ilerideydi!

GİYOM TELL...

Dünya Mizahından Örnekler

Yetiştiriyoruz acemileri!..

Madmazel Lylie Primevère, locasında, yarı çıplaktır. Sağda, solda birkaç fotoğraf ve mecmua kapakları. Yeni artist olduğu için, herşeye hayran durumda, kendi kendini okşamakta, gömleğinin kaylan askısını düzeltmektedir. Annesi, şefkat ve hayranlıkla onu seyreder.

Anası — Güç şey, değil mi, tiyatroya hazırlanmak? Boyanmak filân, ha? Aksi gibi sana yol gösteremiyorum da. Bilmem ki bir şey. Ne de olsa, şehir hayatından farklı.

Lylie — Üzülme anne. Bugün yapacağımız sadece bir giyimli provadan ibaret. Eksiklerimi söylersin. Asıl, bacaklarım keyfimi kaçırıyor. Sarah Balkan'ın bacakları gibi olaydı benim bacaklarım da, neyse...

Anası — Çıldırdın mı, kızım? Senin bacakların namuslu genç kız bacakları. Senin de onun kadar çok âşığın olursa, o zaman baldırların erir.

(Kapı vurulur. Anası, koşar. Gülümser)

Anası — Şimdi hazır, müdür bey. (Kızına) Müdür, kızım. Girsin mi?

Lylie — Nasıl olur?

(Tiyatro müdürü içeri girer)

Müdür — Oooo siz de burda mıydınız valdanım? Doğrusu pek memnun oldum böyle bir anda sizinle karşılaşmaktan, Allah için... Ne demezsiniz yani... Kuzum siz kızınızdan bir dakika bile ayrılmaz mısınız?

Anası — Kat'iyyen, müdür bey...

Müdür — Hakkınız da yok değil hani. Bunca kurt arasında... A, madmazele gelecek piyesteki rolünü gösterecektim ama, galiba odamda unutmuşum..

Anası — Gidip getireyim efendim.

Müdür — Pek nâziksiniz. Zahmet olmazsa, kâtibi buluverin, orada değilse, bekleyin lütfen. Gelince yeni müsveddeleri istediğimi söyleyin. Ne demek istediğimi o anlar...

Lylie — Mühim bir rol müydü?

Müdür — Hem de nasıl...

Anası — Öyleyse hemen gideyim...

(Kibirli kibirli çıkar)

Müdür — Hazırlanmağa devam edin yavrum. Ne tereddüt ediyorsunuz canım? Elâlem nelerinizi görecek de şimdi benden mi sıkılıyorsunuz? Şey, yeni piyesteki rolünüz çok esaslı, ha... Şimdikinden memnun musunuz?

Lylie — A, tabii, öyle iyi ki...

Müdür — Ya, demek memnunsunuz. Neyse, ben size daha iyilerini lâyık görürüm doğrusu. Demek rolünüzü iyice anladınız. Bu piyestekini. Ne yapacağınızı gayet iki biliyorsunuz, öyle mi?

Lylie — Öyle sanıyorum, efendim.

Müdür — Bana öyle geliyor ki, birinci perdede, hani şu serseriyle ormanda karşılaştığınız sırada, ne yapacağınızı pek açıkça anlamamışsınız... gibime geliyor işte...

Lylie — Anlamaz olur muyum? Hani bana, şey, beni... Canım, işte ailem sonra beni evlendirmek için pek sıkıntıya düşer... O sahne değil mi?

Müdür — Evet. O sahneyi daha ateşli, daha canlı oynıyasınız isterim. Hiç ormanda başınıza öyle birşey geldi mi?

Lylie — Ne münasebet.

Müdür — Öyleyse nasıl hareket edeceğinizi imkânı yok bilemezsiniz. Münekkidler gırtlağınıza yapışacaklar... Sizde tabiilik noksan diyecekler. Bakın, size rolünüzü anlatayım bir iyice...

(Müdür, locanın kapısını içerden sürgüler)

(Bir müddet, uzunca bir müddet sonra Lylie'nin anası gelir)

Anası — Kâtibiniz müsveddeleri çok aradı ama, bulamadı...

Müdür — Anlayışlıdır ama, beceriksizdir mendebur.

Anası — Ben de ona yardım ettim. Ama, bulamadık.

Müdür — Muhakkak evde bırakmışımdır öyleyse. Teşekkür ederim, cidden zahmet oldu size. O halde ben müsaadenizle gideyim artık. Siz de kızım, rolünüz hakkında fazla malûmat almak isterseniz odama gelin.

(Müdür, etekleri sevinçten zil çalarak çıkar)

Anası — Herif yalan mı söyledi ne? Lylie, yine mi ruj sürüyorsun? Hani ben gitmeden önce sürmüştün ya kızım?

Lylie — Ruj mu sürmüştüm? Amma da göz varmış sende anne...

Anası — Fazla sürünüyorsun diyorum sana. Rolün hakkında neler öğretti sana?

Lylie — Birşeyler.

Anası — Güç birşey miydi?

Lylie — Pek güçtü anne.

Anası — Anlaşılan mühim bir rol. Bari yorucu olmasa...

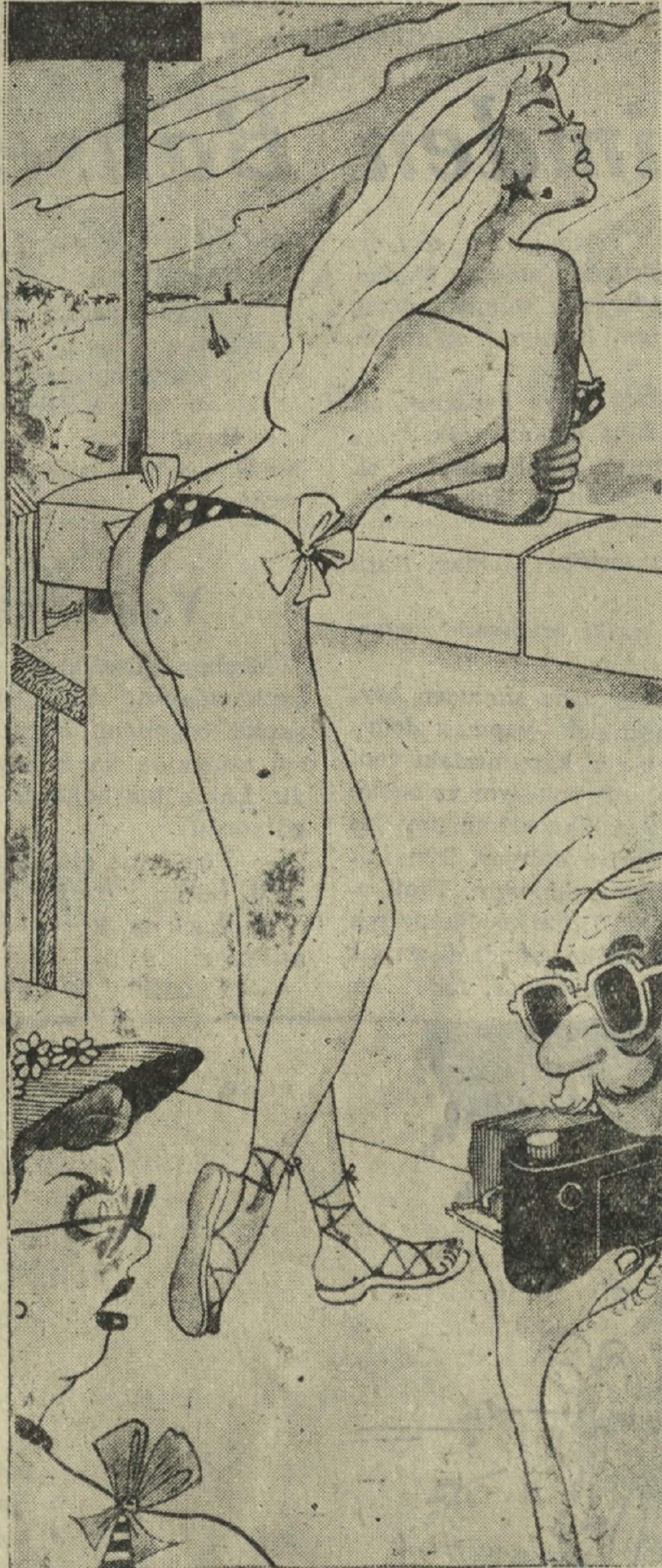
Lylie — Ya...

(Kapı açılır, rejisör, teklifsizce girer)

Rejisör — Bak sen... Siz de burada mıydınız, madam? Rahatsız olmayın rica ederim. Devam edin işinize kızım...

Anası — Ah, bakın Mösyö Talmah, şu Lylie'ye makiyajı hakkında birşeyler öğretin kuzum, şafi köpeğine çevirdi suratını...

Rejisör — A, memnuniyetle, elimden geleni ardıma koymam, madamcığım. Hiç birşey bilme-

— Seni hınzır seni... Demin bir resmimi çek dediğim zaman: «Filim bitti!» demiştin!...

000134

AYDABİR

★

ATATÜRK'ün SOFRASINDA

Yazan:
Midhat Cemal KUNTAY

★

Hiç duyulmamış üç hâtıra:

Ressam Mihri hanım ★ Abdülhak Hâmit ★ Müverrih Ahmet Refik ★ Recep bey

Emsalsiz resimlerle süslü..

★

diği anlaşılıyor bu hususta. Yalnız, benim takımlarım burada değil. Şayet siz, şu berbere kadar zahmet ederseniz...

Anası — Gideyim, efendim.

(İstemiyerek çıkar, gider)

Rejisör — Şey, rolünüzde beceremediğiniz noktalar var mı, yavrum?

Lylie — Evet. Birinci perdedeki orman sahnesinde. Ama, müdür bana öğretti ne yapacağımı.

Rejisör — Ya... Müdür ha? Hayır, benim söylemek istediğim, ikinci perdeydi. Hani genç kontla evleniyorsunuz da, falan filân...

Lylie — Ama...

Rejisör — Görüyorsunuz ya, rolünüzün acemisi olduğunuz belli. Birkaç kere evlenmediniz ya. Durun, ben size anlatayım...

(Kapıyı sürmeler, neden sonra)

Lylie — Aman, yeter artık, bıktım bu sizin rol tekrarlatmanızdan...

(Anası geldiği zaman Lylie'nin suratı sahiden şafi köpeğine dönmüştür)

Anası — Berberi bulamadım.

Rejisör — Vah vah, pek üzüldüm buna vallahi. Boşuna yoruldunuz. Ben gidip bakayım (çıkar).

Anası — Yine ne oldu yüzüne böyle? Çabuk düzelt şu boyalarını...

Lylie — Sorma anne, baştan başlamam lâzım.

(Yüzünü siler)

Müellif — Madam, muhterem madam. İçeride dostlarımdan bir gazeteci sizinle, yeni yıldızımızın annesiyle görüşebilmek için yarım saattir nöbet bekliyor...

Anası — Ne? Kim? Gazeteci mi? Beni mi? Sahi mi?

Müellif — Evet madam. Madmazel hakkında bilgi edinmek için...

Anası — Aman hemen gideyim... (Telâşla çıkar).

Müellif — Günaydın aziz meslekdaş.

Lylie — Günaydın, bay müellif.

Müellif — Sizi yalnız gördüğüm iyi oldu doğrusu. Eserimi, provalardan anladığıma göre harikulâde oynuyorsunuz. Yalnız düzeltilmesi muhakkak lâzım olan bir iki nokta var...

Lylie — Siz de mi?

Müellif — Nasıl ben de mi? Üçüncü perdenin bozulmasına razı olabilir miyim sanıyorsunuz?

Lylie — Kocamı sevgilimle aldattığım sahne mi?

Müellif — Evet. Farzedin ki ben sizin âşıkınızım. Siz de kendinizi kollarıma terkediyorsunuz. Ama, durun, önce kapıyı...

(Kapıyı sürmeler)

Lylie — O, yoooo... artık bukadarı fazla.

Müellif — Eserin benim olduğunu unutmayın. Müdüre söylersem...

Lylie — Sakın, sakın ha...

(Bir müddet sonra anası gelir. Müellif gitmiştir)

Anası — Ayol hâlâ boyanı tazeliyemedin mi?

Lylie — Eğlenmiyorum ya anne...

Anası — Gazeteci de amma geveze herifmiş, görseydin...

Lylie — Belliydi öyle olacağı.

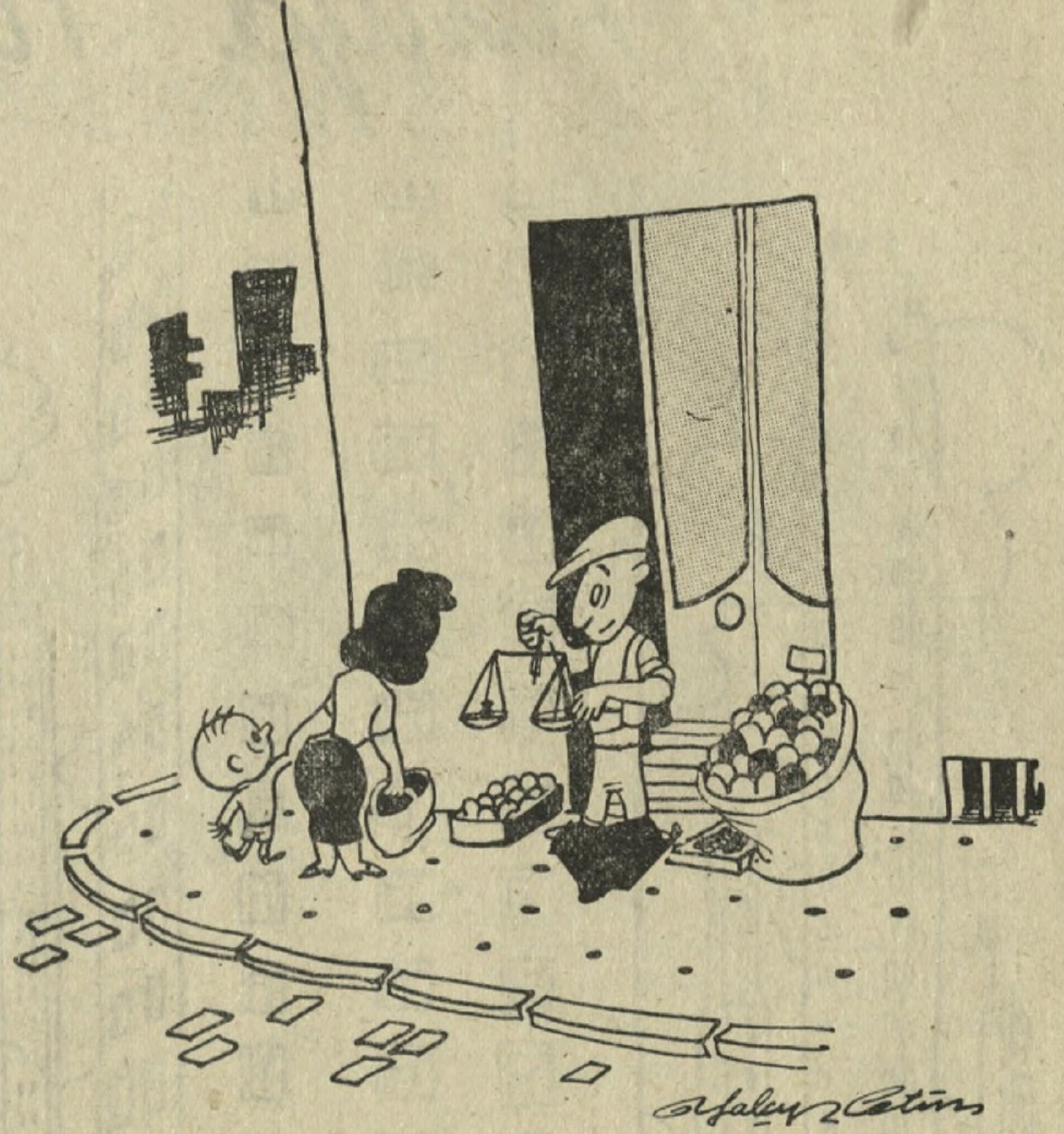
(Kapı açılır, baş artist girer)

Baş artist — Hazır mısınız, madmazel?

Lylie — Evet mösyö.

Baş artist — İyi öyleyse. Sahneye çıkmadan evvel size küçük bir ders vermeğe geldim.

Lylie — İmkânı yok, olmaz. Şayet mutlaka lâzımsa, dersinizi anneme verin, bana yeter!

İSTANBUL MANZARALARINDAN:
Çarşıkapı!...

SAĞLIK ÖĞÜTLERİ

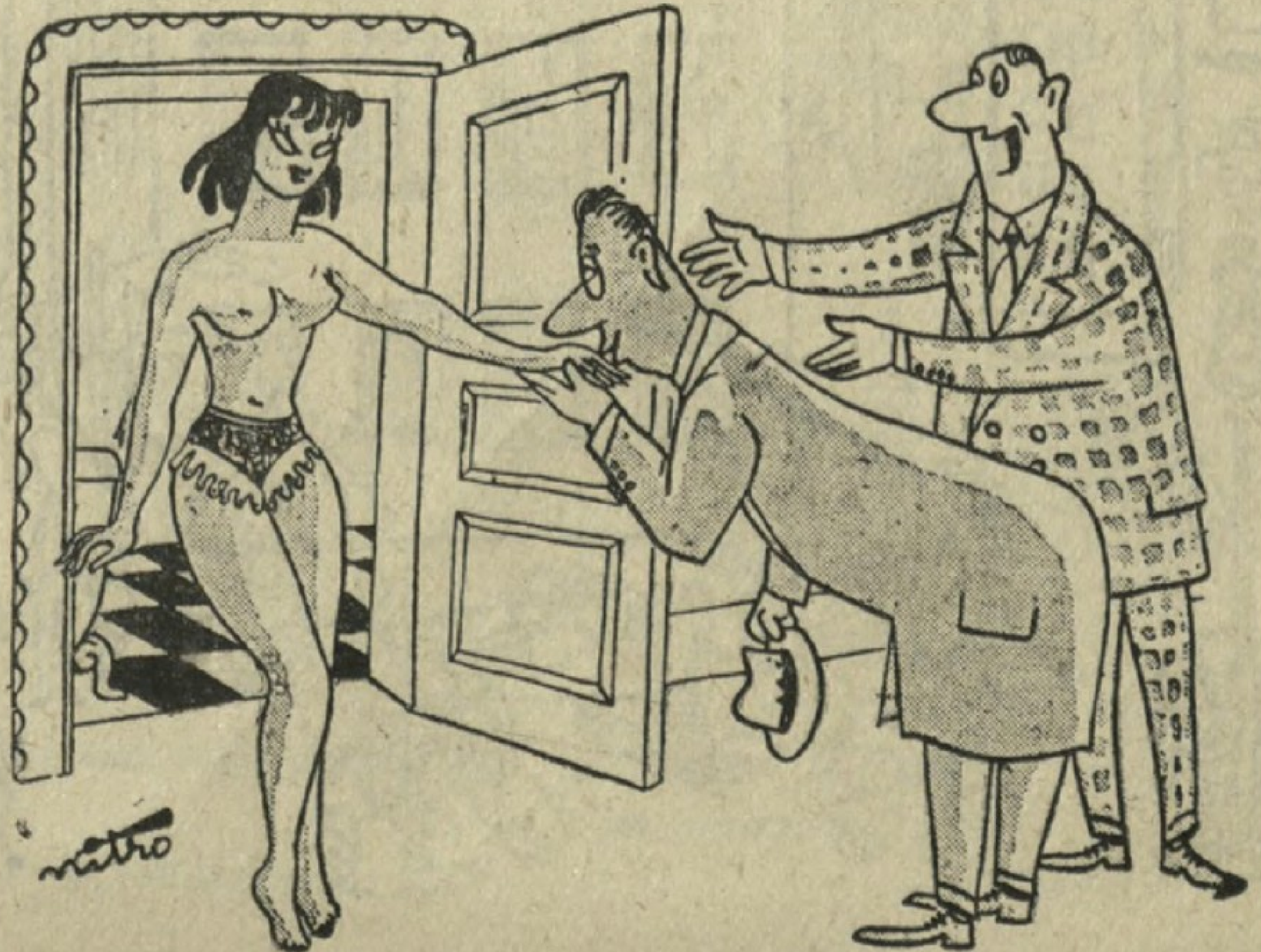
BOĞMACA: — Mektepler, sinemalar, barlar, kışlık gazinolar açıldı. Binaenaleyh, salgın halinde görülen hastalıklardan biri de boğmacadır. Korunma çaresi, fazla lüks, fazla pahalı yerlere gitmemek. Güzel kokular saçan şık kadınların peşinde do yumru tıkanmış gibi olur. Bulaşmamak gibi şeylerdir.

Arazı: İnsanın boğazına bir hal ekseriya yüksek fatura öderken olur. Yutamaz, yutkunamaz, geri veremezsiniz. Bu gibi hallerde derhal bir bardak buzlu su içmek iyi tesir yapar.

İSHAL: — Yüzünüze güller, bilhassa seçim lâkırdıları çıkalı bazı kalem sahiplerine ârız olmuştur. Ağzına ne gelirse yazmak, söylemek, sağa sola çatmak, içindekileri dışarı çıkarmak suretinde tezahür eder. İşin tuhafı, ishale tutulandan ziyade başkalarını rahatsız eden bir belâlı illettir. Sakınmak için gazete okumamalı, traş dinlememeli.

ÖKSÜRÜK: — Soğuk algınlığından olur. Cereyanda oturmamalıdır. En kritik anlarda insana musallat olduğu için fevkalâde rahatsız edici bir hastalıktır. Meselâ, tam büyüklerimizden birine saygılarınızı sunarken bir öksürüğe tutuldunuz mu, hapı yuttunuz demektir. Pek tabii gayet mânalı kaçacağından, maazallah ekmeğinizden olursunuz. Bilhassa küçük memurların, yakalanmamağa pek dikkat edecekleri bir âfettir...

— İpokratos Hekim —

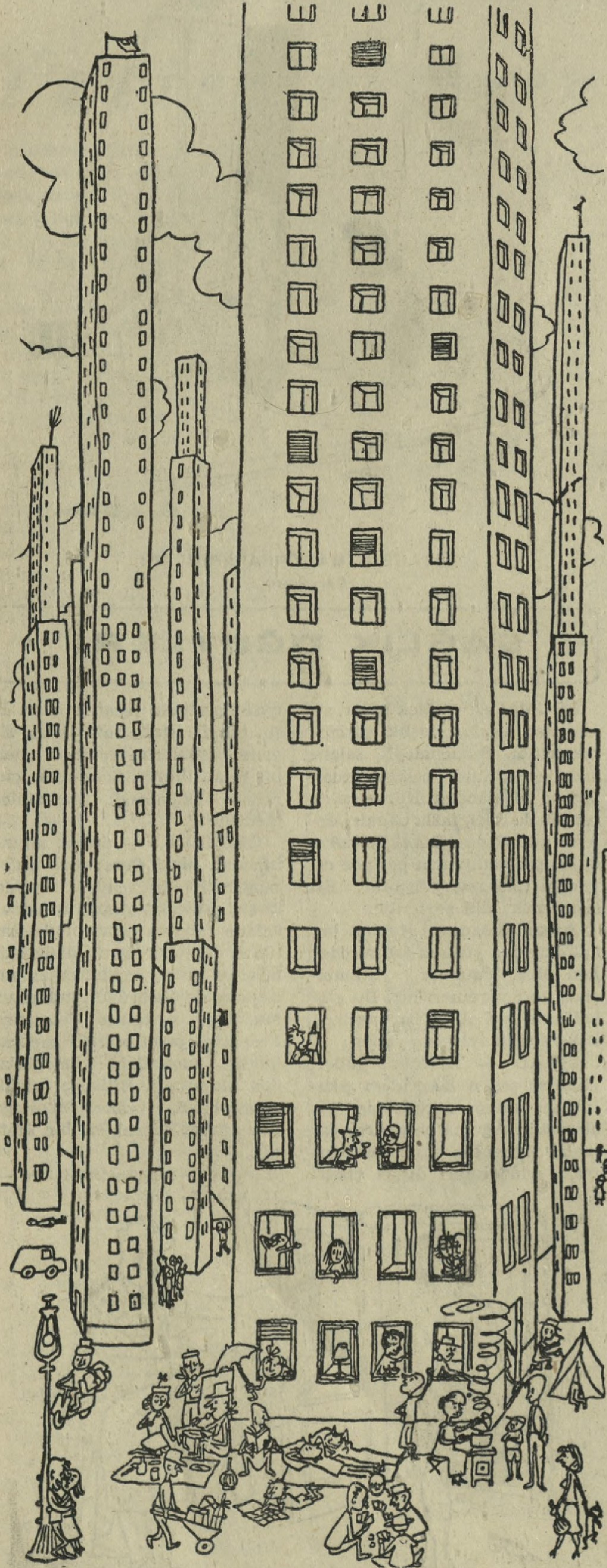

— Karımı mazur gör azizim, hiç bir vakit zamanında hazır olamaz!..

— Le Hérisson —

000135

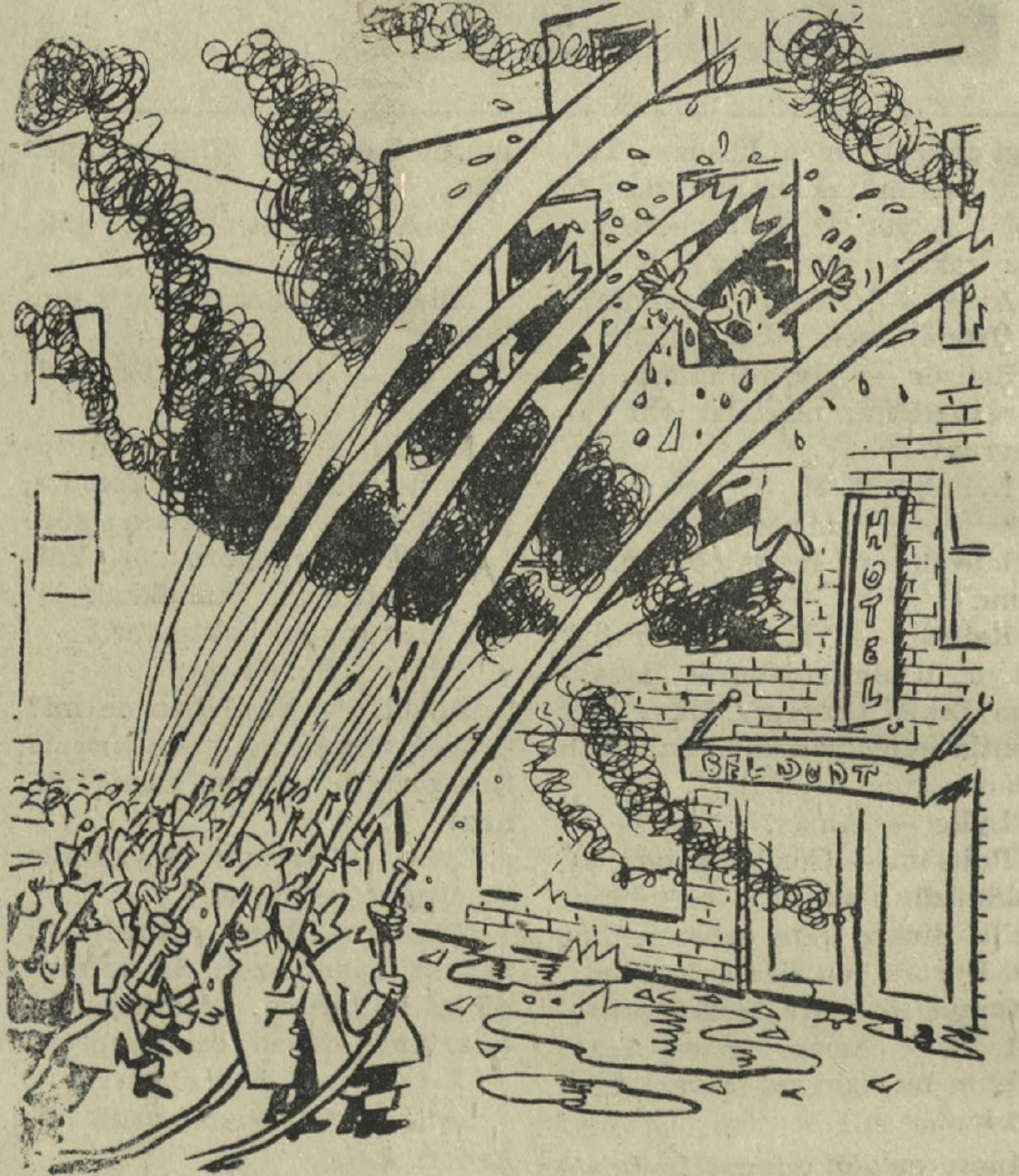
Dünya Karikatürleri

Asansörü kaçıranlar!.. — İl Travaso —

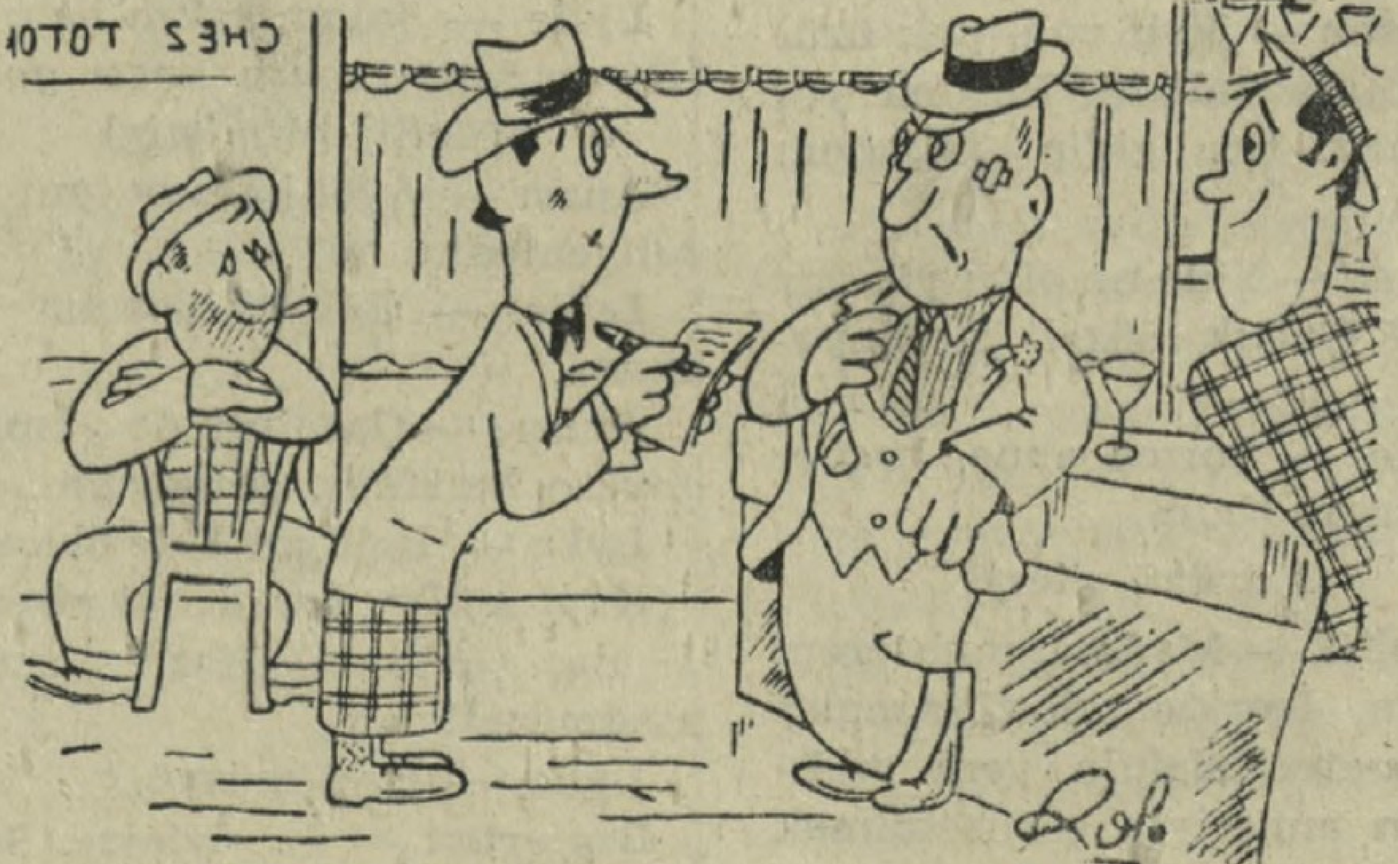

Güç bir suçüstü!.. — Le Hérisson —

Ev sahibi — Yeter be yahu! Romatizmam var diyorum size!...

— Marc' Aurelio —

— Herifi neye öldürdünüz?

— Ona bu suali soramıyasınız diye!..

— La Presse —

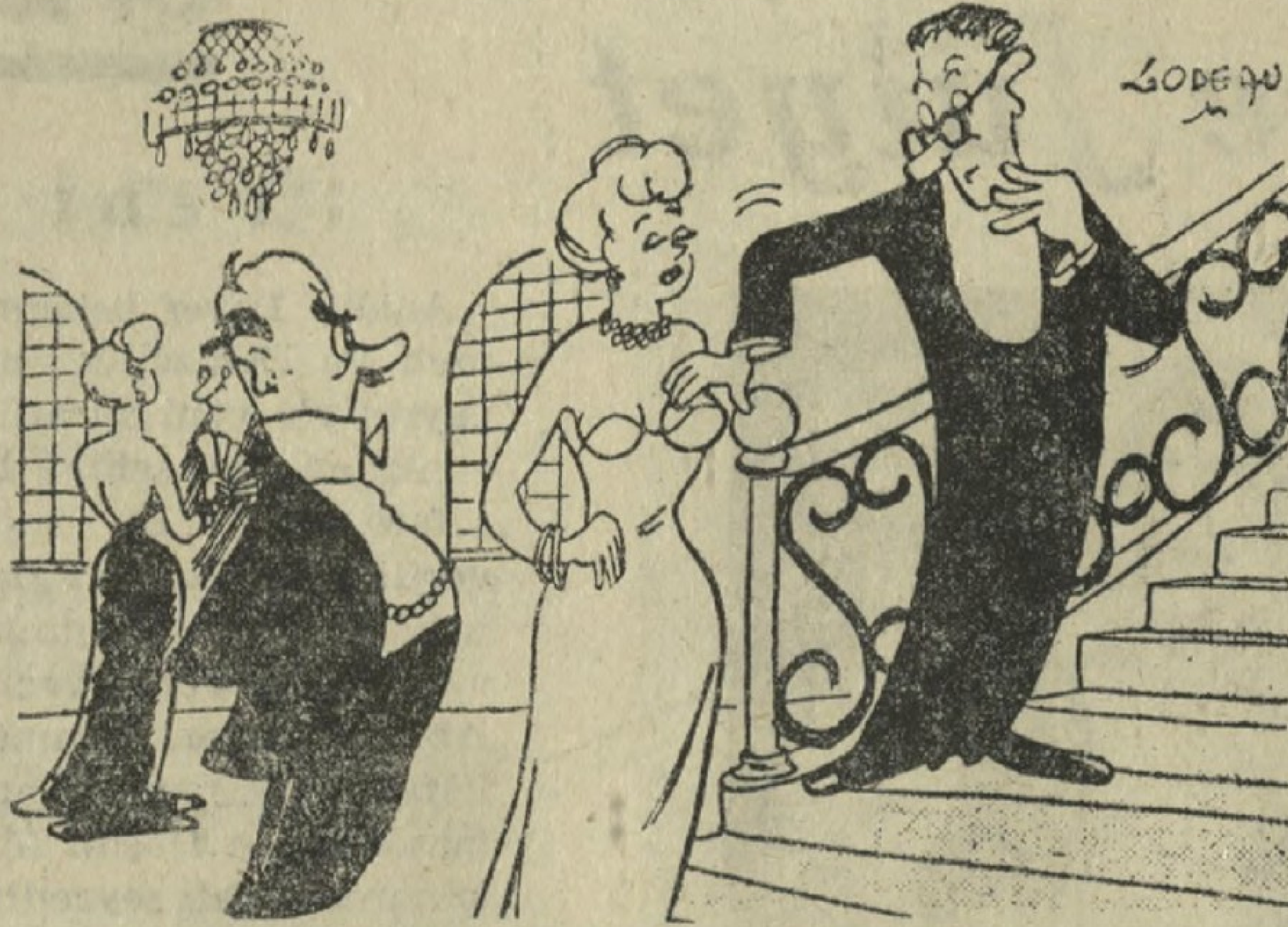
DÜNYA Karikatürleri

— Sen misin karıcığım? İdare meclisi toplantısı biraz gürültülü oluyor da sesini duyamıyorum!..

— İci Paris —

— Affedersiniz, trabzana tutunuyorum sandım!..

— Le Hérisson —

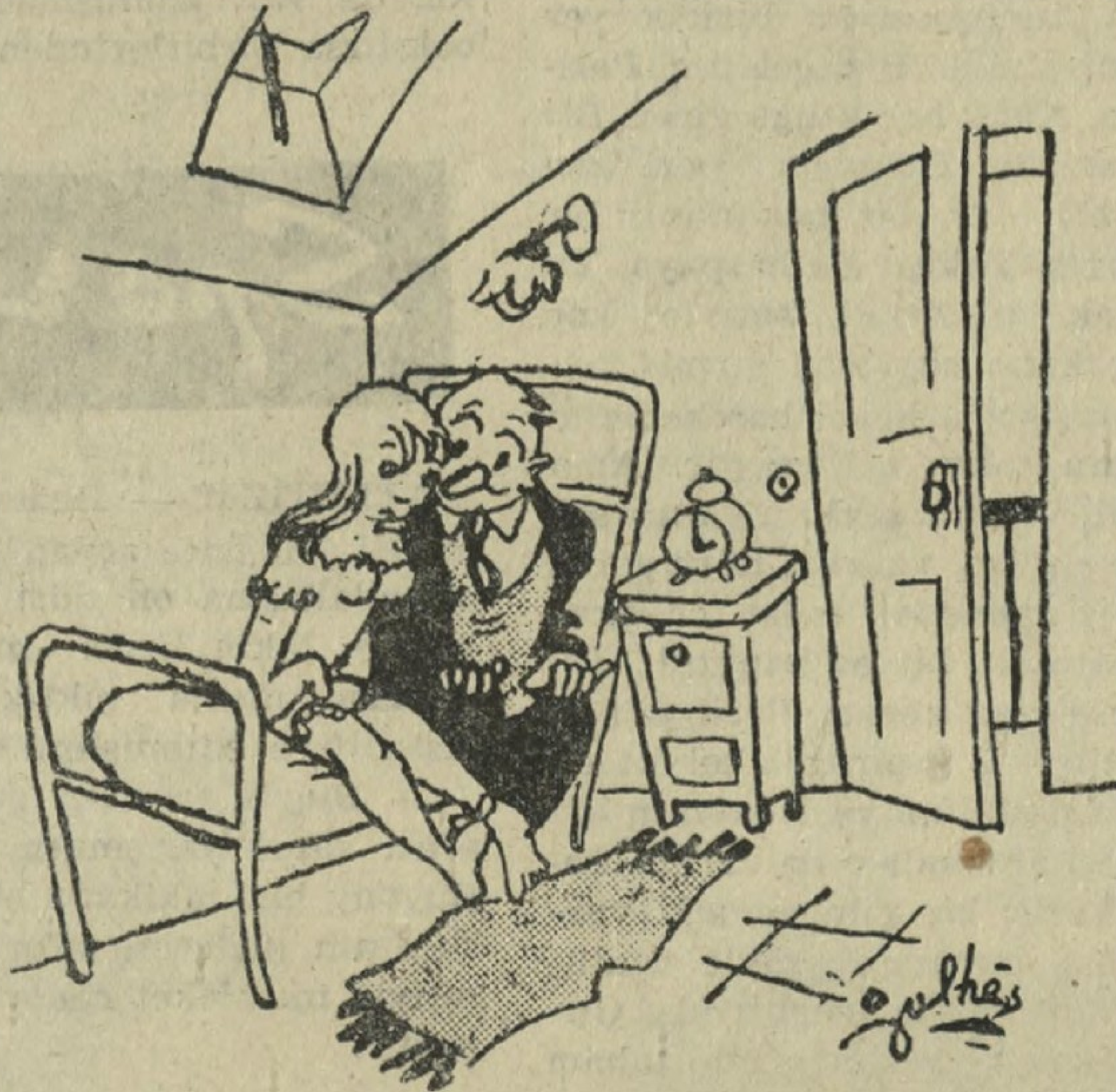
— Karım, kendisinden nasıl bahsettiğimizi bir duysa, deli olur, değil mi şekerim?

— İci Paris —

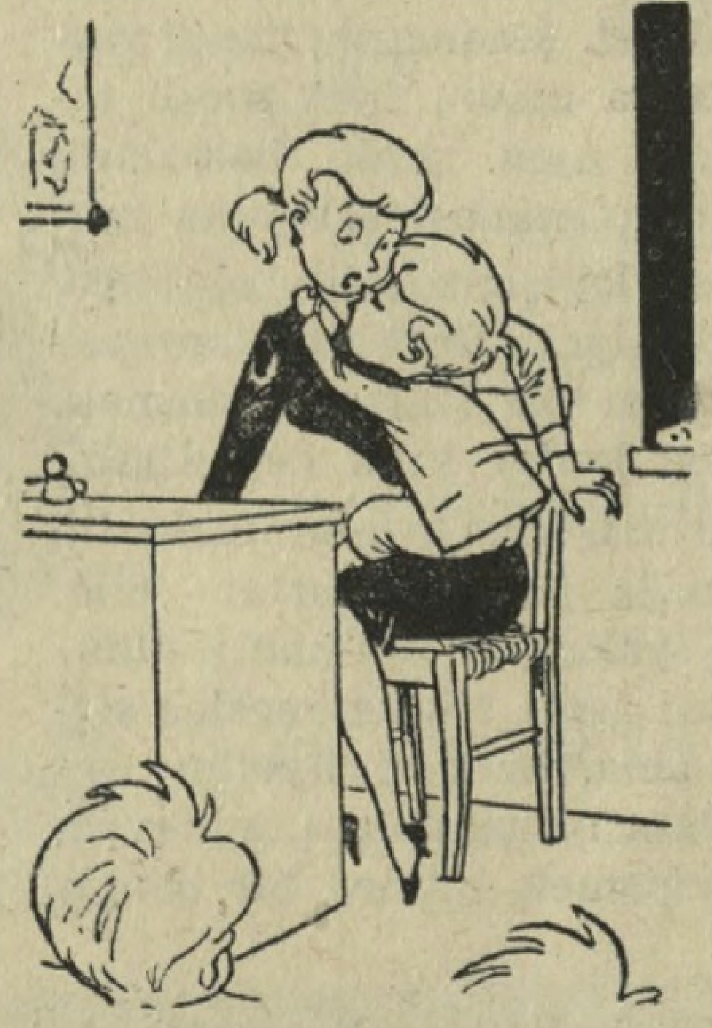
Mahcup asansörcü — Mağazanın altıncı katı... Kadın çamaşırları, işlemeli gömlekler dairesi!...

— Le Hérisson —

Bey — Mutfaktaki itfaiyeci senin âşıkın mı yoksa?.
Hizmetçi — Hayır efendim, benim değil karınızın!..

— Le Hérisson —

— Babam, öğretmenine karşı nazik ol dedi, efendim... Ben babamın sözünden çıkmam!..

— İci Paris —

— Ne kızıyorsun karıcığım?.. Yerlilerin âdetlerini tetkik ediyorum!..

— İci Paris —

— Madmazel, gelin bakın: «Büroda rahat çalışmak malzemesi» satan yerden ne aldım!.

— Le Hérisson —

— E, sonra? Tahsildara yakalandın mı?.
— Evet, bilmeden!.

— Le Hérisson —

000137

VARYETE

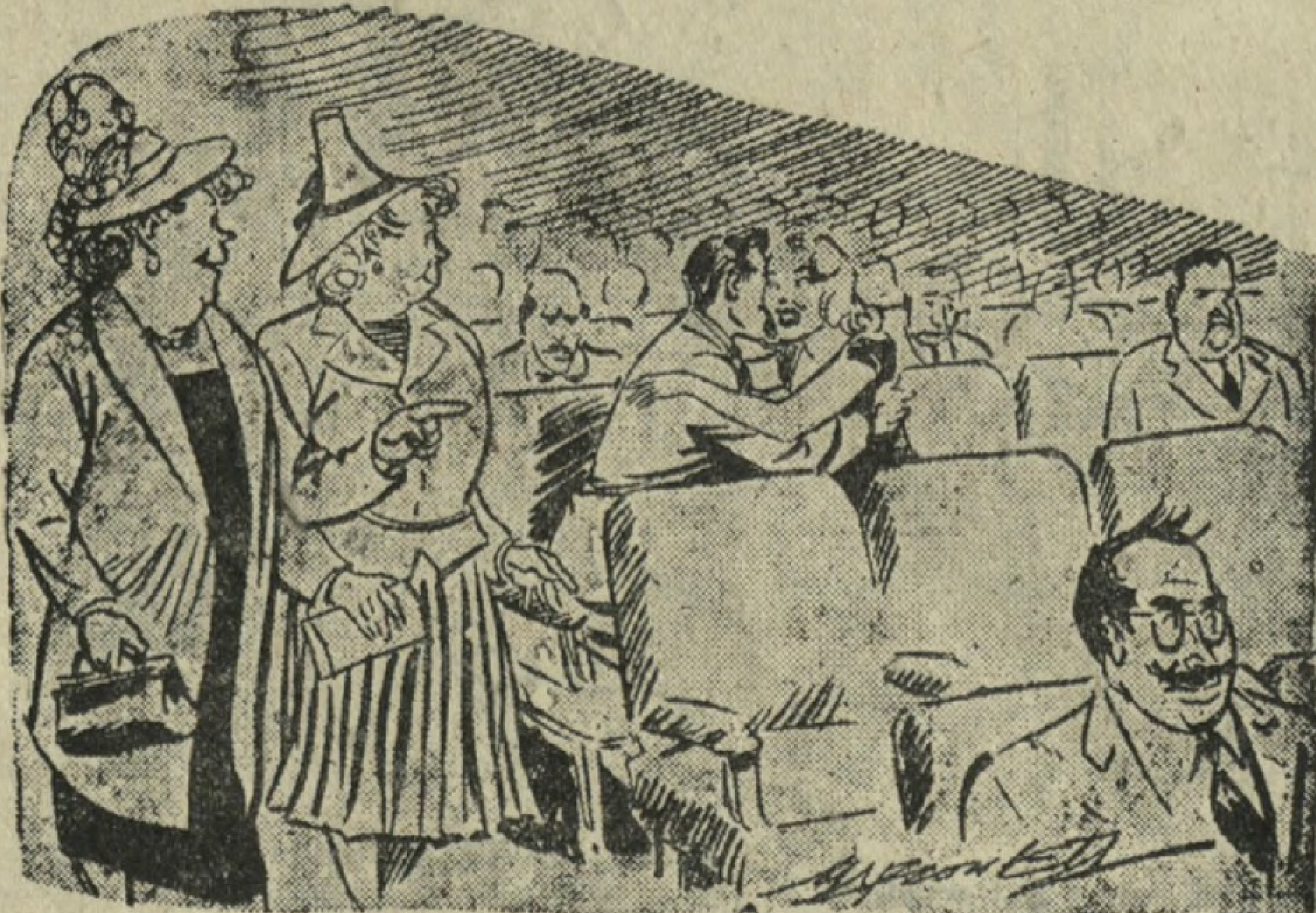
Bizim Yıldızlar:

Remeo ve Jülyet

Alaturkası, yani. Çünkü ikisi de yerli. Romeo'yu tanıdınız: Suavi Tedü. Sahnemizin bir türlü ihtiyarlamak bilmiyen jönprömiyesi. Maamafih, hangi yaşta olursa olsun, aynı ateşli tavırlara, aynı şehlâ bakışlara, mahmur, mânası erbabına malûm söyleyişlere sahip oldukça, jönprömiyelikten kurtulamıyacak. Onu bir filimde görmek, istediği kadar kılık değiştirsin, ikinci filimde hemen farkedip tanımlağa yeter de artar bile. Sade yakışıklı delikanlı olduğundan değil. Burası meslek sırrıdır ama, hadi söyliyelim: aynı adam olduğundan; mütevazı ve değişmek bilmez bir sanatkâr...

Yerli Juliet'e gelince... O da Romeo'suna kavuşmuş olan Perihan Tedü'dür. Nadir bir istisna, Romeo'ya kavuşmak. Şehir tiyatrosunun dili olsa da söylese. Malûm ya, demokrasiye rağmen konuşamıyan biricik yer orası, şimdi. Biz gelelim Perihana. Kâfir her kılığa girer. Bir bakarsınız fırtınada peri kızı (Ariel) olur, bir bakarsınız bir prenses. Yakışır da haspaya. Yumuşak ve nezleli sesiyle kaç genç kızın rüyasına girmiş, ayna karşısında kendi hareketlerini onlara talim ettirmiştir. Ama şimdi, yaşama şevkini yalnız sahnede duyan, yaşama hürriyetini yalnız sahneden tadan çalışkan ve hamarat bir ev hanımı!... Rivayete göer kocaşı, Perihan'ı karikatürünü yapmakla tehdit etmişmiş. Malûm ya, Suavinin hünerleri arasında o da vardır. Şayet karısı bir gün yemeği yaksaymış, burnunu şöyle uzatır, boynunu böyle inceltirmiş. Çirkinleşmeğe, resimde bile tahammülü olmıyan Perihan ne yapsın? Tabii Romeo'nun sözünden çıkmaz.

— Şu çiftin önüne oturalım da şapkamıza kimse itiraz etmesin!

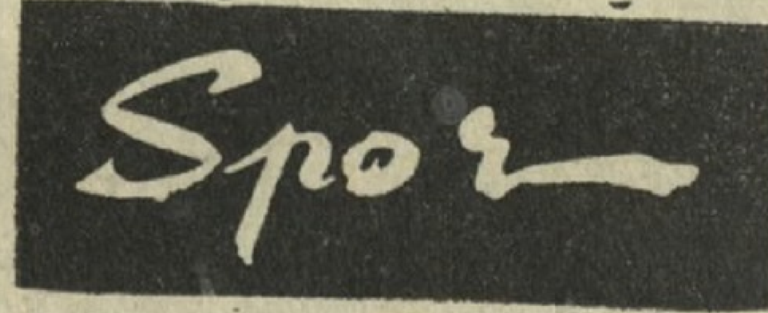
— Le Hérisson —

Onun Gözü, Kulağı

Yeni Vapurlarımız

Abidin Daver üstadımızın himmeti ve Denizcilik bankasının gayretiyle yeni süratli vapurlarımızdan biri şehir hatlarında sefere girdi. Bu münasebetle verilen bir kokteyl partide Denizcilik bankası umum müdür vekili Ulvi Yenal vecize okudu. Abidin Daver, himmetine mükâfaten alkışlandı. Tanınmış armatörlerden Haşim Mardin, bir kenarda etrafı seyrediyordu. Yanında, kendisiyle beraber gelip gelmediği belli olmıyan çok güzel, çok ince, çok sporcu bir genç kız da var. Konuşmadıklarına bakılırsa birbirlerinden haberleri yok. Babıâli'nin yaman donjuanı burada da hazır ve nazır. Hele Zeria Karadeniz'in keyfine diyecek yok. Her nekadar vapur Marmarada seyrediyorsa da o, kendini Karadenizde farzediyor olmalı. İsimle müsemma arasında münasebet kurmanın yeni bir metodu. Arslan Nihat'la Tunç Yalman, bu vesileyle Atlantiği nasıl aştıklarını bir kere daha tanıdıklarına anlatıyorlar. Bir de gözümüzü açtık ki, Yalova'ya gelmişiz bile. Onlar ermiş muradına...

— Paramount Picture —

ATLETİZM — Beden Terbiyesi U. M. ünce açılan lâf atma müsabakasına on dört yarışçı girmiş, lâkin hepsi müsabaka şartları dışına çıktıklarından diskalifiye edilmişlerdir.

— Bugün yapılan daktilolar arası sürat yarışmasında Gece Hayvay bir dakikada otuz delikanlının dizlerine oturmak suretiyle memleket rekorunu kırmıştır.

— Ünlü spor tenkitçilerimizden Eşref Şefik Atabegi Zengi, bu yakınlarda kayıplara karıştığından Uludağ'da veya İsviçre'de kayak sporcularına katılmış olmasından korkulmaktadır.

GÜREŞ: — Maalesef müsabakalar yapılamamıştır. Çünkü son fiyat ayarlamaları yüzünden kâinatın zaten sırtı yere gelmiş bulunuyordu. Kimsede kılını kıpırdatacak takat olmadığından güreş müsabakaları gayri muayyen bir müddetle tehir edilmiştir.

Sizin Köşeniz

Erkek — Bak, bir gemi geliyor.. Ne olur, şu şeyini çıkar da imdat işareti verelim!..

İKAMET YERİ

Polis iki serseriyi yakalamıştı. Sorguya çekiyordu. Birine sordu:

— Sen nerde oturursun?

— Nerde olursa ağabey...

— Ya sen?

— Bunun komşusuyum!

Gönderen: Emine Çeviker
Büyükdere

□

FARK YOK..

İbrahim. sövüp sayıyordu. Amcası sordu:

— Futbol oynamasını bilir mi?

Babası izah etti:

— Hayır, bu küfürleri sinemada öğrenmiş!

HELVA!

— Yeni bir aşçı tuttum. Elli türlü helva pişiriyor, hiç biri de ötekine benzemiyor.

— Bizim bayan kadar olmasın. O elli türlü helva pişirir, hiç biri de helvaya benzemez!..

000138

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ: 1.500.000, — Türk Liram

YANGIN

KARA ve DENİZ NAKLİYATI

KAZA

HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri	
	ve	
	Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi:
İmtiyaz—İstanbul

Erenköy
de
2 EV
29 ARALIKTA
ÇEKİLİŞ
EN SON İŞTİRAK TARİHİ
10 ARALIK
TÜRK TİCARET BANKASI

GÖVDESİ SAĞLAM
KÖKLERİ DERİNDİR

3 Katlı Ev

Roman

Yazan

Yusuf Ziya
Ortaç

Pek yakında
Çıkıyor

000139

Akbaba

AŞKTA BÜROKRASİ!

— Şirketimiz muhasebe başkâtibi Meftun Candansever' in, daktilo bayan Fettan Uçar'la izdivaç arzusunda olduğunu arzederim.

— Fettan Uçar'ın, Ökseci sokağında, Kafes apartmanında, annesi Bayan Bülbül'e müracaatı...

000140